

THE STANDARD

Bearer

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

VOLUME XXIV

February 1, 1948 — Grand Rapids, Michigan

NUMBER 9

MEDITATION

Het Levende Schepsel

“En in het midden des troons en rondom den troon vier dieren, zijnde vol oogen van voren en van achteren. En het eerste dier was eenen leeuw gelijk, en het tweede dier een kalf gelijk, en het derde dier had het aangezicht als een mensch, en het vierde dier was eenen vliegenden arend gelijk. En de vier dieren hadden elk voor zichzelf zes vleugelen rondom, en waren van binnen vol oogen; en zij hebben geen rust dag en nacht, zeggende: Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, die was, en die is, en die komen zal.”

Openb. 4:6b-8.

Het levende schepsel!

De breuke van het eerste Paradijs geheel, en meer dan geheel: opgevoerd tot in hemelsche hoogte!

Het Bloed-Offert van Golgotha ziet zijn heerlijke vrucht, ook in het stomme (?) schepsel!

Leest, en herleest dit gezicht, en verheugt U in het aanschouwen van het deelen van het brute schepsel in de heerlijkheid der kinderen Gods.

De donkere achtergrond van dit liefelijke taferel zult ge vinden in Paulus' zuchtend schrijven van Romeinen 8. Dar luisterden we naar het kreunen van het schepsel, dat aan de ijdelheid onderworpen was. O neen! Het was onderworpen aan die ijdelheid niet om zichzelf wil: het werd veroorzaakt door het grievende van des menschen zonde. Adam en Eva sloegen God in 't aangezicht, en de vloek van God kwam. En streek ook neer op het onschuldige schepsel. De dieren moesten het ontgelden.

En sindsdien heeft dat arme schepsel zijn kop opgestoken en tot God geklaagd.

We hebben het gehoord, en gesidderd.

Luistert naar de beschrijving van een onuitspreke-

lijk lijden: “Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods. Want het schepsel is der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar om diens wil, die het der ijdelheid onderworpen heeft; op hoop dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij weten, dat het gansche schepsel te zamen zucht en te zamen als in barensnood is tot nu toe.” Rom. 8:19-22.

Wij weten van dien barensnood. Hebben geluisterd naar de loeiende, schreeuwende, gillende, en kermende stemme van het brute schepsel, dat zelf niets gedaan heeft, en toch zoo vreeselijk moet lijden.

Denkt daaraan als ge Uw koe melkt, en om het geringste verzet haar slaat en stompt, en somtijds bij groote goddeloosheid, zonder aanleiding. Denkt daaraan als ge Uw paard wilt slaan, Uw hond trappen wilt, het gevleugelte schiet, en het wild haastig doet rennen, vooraleer het bloedend ter aarde stort.

Wat vreeselijk lijden. Onschuldiglijk. Geen wonder, dat de Heere een lammetje kiest om Zijn Zoon af te malen. Dat kan, want het beest is onschuldig. Nooit zal God een mensch kiezen ten offer. Een offer moet onschuldig zijn.

Maar het beest is onschuldig.

En het beest moest eigenlijk vroolijk blaten, zingen, fluiten, joelen naar hartelust.

Doch het is al voor eeuwen aan de ijdelheid onderworpen.

Wat vreeselijke ijdelheid.

Hoe onnatuurlijk is het om een koe te melken, een paard zijn harnas om te hangen, een leeuw in het hok en een hond voor de kar.

In het paradijs lachte alles; nu schreeuwt alles als in barensnood.

Het schepsel zucht, en het zucht te zamen!

* * * *

Maar de Heere heeft geprofeteerd, dat het schepsel verlost zal worden!

En wij zijn geroepen, bij ons bidden om de einde-

lijke verlossing, ook aan het beest te denken. Het beest, het vroolijke beest, hoort bij ons. Is het daarom, dat wij zoo gaarne een hond bij ons hebben? De wijze man zeide: "De rechtvaardige kent het leven zijner beesten!" En in hetzelfde verband luisteren we naar de wreedheid van der goddeloozen barmhertigheden!

O ja, we zullen bidden om de vervulling van het liefelijke tafereel van Jesaja 11: "En de wolf zal met het lam verkeerren, en de luipaard bij den geitenbok nederliggen, en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee te zamen, en een klein jongskens zal ze drijven; de koe en de beerin zullen te zamen weiden, hare jongen zullen te zamen nederliggen, en de leeuw zal strooien gelijk de os; en een zoogkind zal zich vermaken over het hol van eene adder, en een gespeend kind zal zijne hand uitsteken in den kuil van den basilisk. Men zal nergens leed doen noch verderven op den ganschen berg Mijner heiligheid; (denkt hier aan het heilig, heilig, heilig roepen der vier dieren van den tekst!) want de aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken." Jes. 11:6-9.

Dat is vervuld in het visioen op Patmos.

Het brute schepsel staat te zamen voor en rondom den troon om te zingen, te zingen!

* * * *

Het is ook hetzelfde gezicht als het gezicht van de vier dieren in de profetie van Ezechiël.

En nadruk in dat gezicht is de vreeselijke heerlijkheid van den HEERE. Het is al vuur, en stormwind en schittering van de kleur Gods.

Maar het schepsel is vereend, te zamen looft het God. Ze verderven elkaar niet meer.

Legt dit gezicht naast het leven der dieren vandaag, en verwondert U met groote verwondering.

Er is tweëerlei vreeselijkheid in het leven van het brute schepsel vandaag. Ze verderven elkaar, en ze worden van den mensch verdorven.

Tijd en ruimte ontbreekt ons om een eenigzins vol beeld er van te schetsen.

Iets noemden we al.

De leeuw, het kalf, het "menschachtige" beest, en de arend verwoesten, verscheuren en verderven elkander. O ja, de visch hoort er ook bij. Ik denk, dat de visschen hier vertegenwoordigd worden door den arend. Visch en vogel zijn te zamen geschapen.

Wel, denkt aan het gewriemel in de zeeën, oceanen, rivieren en meeren. Denkt dan aan het moorden en verscheuren, dat elk oogenblik plaatsgrijpt. Alles uiting van de ijdelheid des levens der dieren.

Tracht U in te denken al de smart van bloeden en lijden van het beest in het veld en de bosschen. En nu

weten we ook van de ontelbare "wilde beesten" die in het luchtruim zwerven, zoo klein, dat wie ze met het naakte oog niet zien kunnen. En de geleerden hebben ons verteld, dat ook daar de vruchten van de ijdelheid gezien worden.

En dan het vreeselijk moorden van de dieren door menschen; en ook *vice versa*!

O, we weten het, dat de HEERE het beest gegeven heeft om ons te voeden en te kleeden, maar, ik vraag U, is er nooit een huivering door Uw ziel gegaan bij het zien van het bloed, het bewustzijn van het lijden, het hooren van hun angstig gegil, als zij het leven lieten om U te voeden, te kleeden? Zaaft ge nooit het tegen-natuurlijke van deze dingen? Gelukkig, eeuwig gelukkig, dat het slechts een pauseering is.

Straks komt het vrede-rijk!

Denkt nog eens weer aan Jesaja's stem: *Men zal nergens leed doen!*

En als dan genade in Uw hart woont, zult ge U verlangend uitstrekken naar de toekomst, wanneer ge nooit meer het vleesch van een beest zult eten; nooit meer U kleeden met een huid *die afgestroopt is van het lijk!*

Dan zult ge U uitstrekken naar de toekomst die in al haar schoonheid hier in Johannes' visioen geschilderd werd.

De beesten leven. En zij loven. We luisteren met ontzag naar het driewerf Heilig roepen.

Luistert: Heilig! Heilig! Heilig!

* * * *

En de HEERE luisterde.

Want die vier dieren zijn rondom den troon.

De troon van God heeft vier zijden. En in het midden van elk dier zijden stond een dier.

En die vier dieren vertegenwoordigen de schepping Gods, dat wil zeggen, het brute schepsel.

En er is vierderlei in die schepping: de leeuw is het koninklijke der dieren; het kalf of de os ziet op hun kracht; het "menschachtige" beest ziet op de gave van het verstandelijke der dieren; en het gezicht van den arend ziet op het vrije van zulke schepselen.

En het getal vier is het getal der aardsche schepping: de vier hoeken der aarde, de vier winden der aarde.

O ja, ze zijn er alle vier. De dieren worden óók verlost.

En ze staan er *te zamen*. Alle strijd en verderving van elkaar heeft uit, voor eeuwig uit. Men verderft niet in den hemel der hemelen. Ze staan te zamen en te zamen doen zij één werk: het loven van God.

Die in den hemel komt weet dat hij er is om God te dienen. De finale les der theologie leert zelfs het beest, het brute schepsel. Daarom staan ze dan ook rondom, voor en in het midden van den troon. Ze omringen de openbaring die God van Zichzelf geeft. Ze

staan gereed om te doen wat Hij hen bevelen zal.

En ze hebben een ieder voor zich zes vleugelen.

De vleugel is symbool van vrije beweging, en daarom van vrijheid.

Herinnert ge U nog hoe we uit Romeinen voorlazen de honger der brute schepselen? Dat zij hongerden naar de *vrijheid* der heerlijkheid der kinderen Gods? Welnu, Johannes ziet hen op Patmos met die vrijheid omhangen. Let er op, dat die zes vleugelen *rondom* hen zijn. De vrijheid van dien staat karakteriseert het brute schepsel in den hemel.

Vrijheid staat tegenover gebondenheid.

En de gebondenheid is nu de staat der dieren. De gansche schepping zucht in die gevangenis, waarin ze zuchten tot God. Staat er zelfs niet van de jonge raven, dat zij tot God roepen?

Alle aardse schepselen moeten dingen doen die hun tegen zijn. Ze zijn der ijdelheid onderworpen.

Maar Johannes ziet hen met vleugelen rondom.

Ze zijn vrij en blij; ze hebben het doel gevonden, hetwelk God Zich voorgesteld had ten overstaan van dieren: ze mogen God op hun wijs ongestoord, vrijelijk dienen.

* * * *

En nu kunnen we teruggrijpen naar iets in het zevende vers, en met een tusschenzin van vers acht verbinden, en trachten om ze te zamen te verklaren.

In vers zeven staat, dat die vier dieren van voren en van achteren vol oogen waren. En in het achtste vers, dat zij *van binnen* vol oogen waren.

Wat zou dat alles beteekenen?

Het oog is onder onze zintuigen het voornaamste. Dat blijkt uit Jezus' woord, toen Hij Zijn jongeren leerde, hoe de reinen van hart zalig zullen zijn, want ze zullen God *zien*! Ik was liever stom en doof, zonder de gave om te ruiken of te smaken, dan dat ik blind zou zijn. Het oog is de spiegel der ziel.

Nu dan, het brute schepsel heeft ook de gave van het gezicht ontvangen. Dat wordt hier met nadruk geteekend.

En dat schepsel, verlost, deelende in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, mag zien, mag overvloediglijk zien, want zij hebben zelfs oogen van achteren. En zij mogen bij het uitwendige oog ook nog hebben het inwendige oog, om eenigzins, naar de mate van het dierlijke creatuur, op te kunnen merken, de dingen die er in den hemel zijn in zich op te nemen, er ook vol van te worden.

Zoo zien we die vier dieren, dat is de verlostte schepping, voor den troon van God staan.

En naar de mate van het dier, op zijn wijze, zien ze ook God.

Het resultaat zal niet uitblijven.

Ze openen de monden om te zingen, te zingen.

Naar de wijs van het dier.

Het zal lieflijk zijn. Alles in den hemel is zeer lieflijk.

* * * *

Vier dieren. Vol van oogen, overal oogen, om op te nemen, om in te drinken des hemels schoonheid.

En ze hebben geen rust dag en nacht, zeggende: Heilig! Heilig! Heilig! is de Heere God, de Almachtige, die was, en die is, en die komen zal!

Wonderlijk! Een lied van dieren!

O, we weten het: de dieren hebben geen stem, geen woord, zooals het alleen aan den mensch gegeven is. We weten, dat we hier te doen hebben met een oneigenlijke beschrijving van hun hulde, dat zij het zullen doen naar de wijze van een dier.

Dat is altemaal waar, maar ik zou U er op willen wijzen, dat dit ons zóó beschreven wordt, om aan te toonen, dat zelfs de dieren niets anders zullen doen dan God loven. Alles, letterlijk alles, zal God loven. Leest in dit verband Psalm 148. Daar staat zelfs, dat ijs en sneeuw God moeten loven.

Zeker, de dieren roepen die heiligheid van God uit onbewust. Ik moet altijd aarzelen, als ik dit neerschrijf. Onbewust is zoo finaal, zoo absoluut. Ik weet het niet. Wie *kent* een beest?

Genoeg, ze loven, ze loven!

Er is een zekere kennis van Zijn heiligheid, dat is, Zijn afgescheiden zijn van het leelijke, vuile, zondige en goddelooze, en Zijn toegewijd zijn aan het goede, lieflijke, schoone en Goddelijke.

Ze hebben Zijn almacht gezien, hoe dan ook. En ze belijden die vreeselijke sterkte van God.

Er is zelfs een roepen vanwege Zijn eeuwigheid.

Hij was: wat diepte van die nooit begonnen eeuwigheid! Hij is: het onveranderlijke Heden van God! Hij zal komen! Wat troost: Hij leeft tot in alle eeuwigheid!

Wat goddelijk wonder: de dieren loven God!

En nopen ons te loven. Straks gaan ouderlingen zingen, bij het hooren van het lied der verlostte schepping.

Och, of nu al wat in mij is, Hem prees!

G. V.

IN MEMORIAM

De Hollandsche Mannen Vereeniging van de Eerste Prot. Geref. Kerk, Grand Rapids, Mich., betreurt het verlies van een van haar leden,

MR. FRANK VANDER LAAN

en spreekt hierbij haar deelneming uit aan de bedroefde weduwe en kinderen. Moge de God der genade rijkelijk Zijn troost en ondersteuning aan hen in dit hun verlies verleenen.

G. Koster, Pres.

G. Borduin, Sec'y.

The Standard Bearer

Semi-Monthly, except Monthly in July and August

Published By

The Reformed Free Publishing Association

1463 Ardmore St., S. E.

EDITOR: — Rev. H. Hoeksema.

Contributing Editors: — Rev. G. M. Ophoff, Rev. G. Vos, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. H. De Wolf, Rev. B. Kok, Rev. J. D. De Jong, Rev. A. Petter, Rev. C. Hanko, Rev. L. Vermeer, Rev. G. Lubbers, Rev. M. Gritters, Rev. J. A. Heys, Rev. W. Hofman.

Communications relative to contents should be addressed to REV. GERRIT VOS, Edgerton, Minnesota.

Communications relative to subscription should be addressed to MR. GERRIT PIPE, 1463 Ardmore St., S. E., Grand Rapids, Mich. Announcements and Obituaries must be mailed to the above address and will be published at a fee of \$1.00 for each notice.

(Subscription Price \$2.50 per year)

Entered as Second Class Mail at Grand Rapids, Michigan.

— CONTENTS —

MEDITATION:—

HET LEVENDE SCHEPSEL193
Rev. G. Vos.

EDITORIALS:—

THE COVENANT CONTROVERSY196
K. S.' REACTION ON THE F.R.E.S.197
Rev. G. Vos.

OUR DOCTRINE198
Rev. H. Veldman.

THE DAY OF SHADOWS202
THROUGH THE AGES206
Rev. G. M. Ophoff.

SION'S ZANGEN207
Rev. G. Vos.

IN HIS FEAR209
Rev. M. Gritters.

FROM HOLY WRIT211
Rev. C. Hanko.

PERISCOPE213
Rev. W. Hofman.

EDITORIALS**The Covenant Controversy**

2.

INTRODUCTION (continued)

The last time we wrote under this theme, we called your attention to the fact that before we wish to enter upon the controversy proper, it would be well to outline in how far we are agreed with the Liberated Churches. You understand, of course, that speaking confessionally, in the strict and narrow sense of the word, we are agreed with them: they, that is, the Reformed Churches, maintaining Art. 31 of the Church Order of Dordrecht, are founded on the Word of God as interpreted by the Three Formulas of Unity, the Belgic Confession, the Canons of Dordt, and the Heidelberg Catechism. And so are we as Protestant Reformed Churches.

I said, confessionally speaking in the strict and narrow sense of the word, we are agreed with them. However, even though we would have the same creeds as they have, there would be the possibility that we would be far apart, and that from one side, or from both sides, a close contact such as being sister churches and having ecclesiastical correspondence would not be desirable. There is always the possibility that either they or we would deny our creeds by word and deed, even as often happens. Witness, f.i., the Christian Reformed Churches here in America. More and more they trample their confessions underfoot, cast out the men who desire to live and believe and preach according to their confessions. They will even corrupt their own confessions by adopting dogmatic expressions of doctrine; witness the sad history of Kalamazoo's Synod of 1924.

That might be the case, speaking abstractly, with the Liberated Churches, and then a close contact with them would not be desirable.

Well, the last time I wrote on this and other matters relative the Covenant Controversy in the Netherlands, we noted two phases in this struggle where we may agree heartily with them.

First, they and we stand on the Reformed Church Order of Dordrecht. They and we do believe and practice the soundly Reformed principle of Church Polity that the Synods and Classes are advisory bodies and dare not be placed on the same level as the consistory. They and we believe and practice that a Synod or a Classis cannot, and may not suspend and depose office bearers: the office of the rule of the flock is vested in the consistory by God Himself.

Second, we noted that the Liberated brethren are not Pelagian in their conception relative the Covenant

of Grace. That charge was leveled at them by their brethren in the Reformed Churches, hierarchically bound; while we, to say the least, were suspicious of them on that score. But more complete study of the matter, and closer contact with them, revealed that they are staunchly Reformed, and that the charge of Remonstrantism is unfounded.

All this we may write sincerely and with emphasis, even though we do not agree with them on several matters.

But there is more.

We note, more and more, that the brethren of the Liberated Churches must have none of the so-called "offer of grace on the part of God, unto all that come under the preaching of the Word". I will agree that some of the brethren still cling to this fallacy. But more and more leaders in their group have seen the error of this so-called dogma, Dr. Schilder for one.

And that is heartening, to say the least.

We may not agree with their conception on the Covenant and related matters, and I am convinced that we do not, but this also is true that they never state that God wills the salvation of those whom He has reprobated from all eternity. I have asked Dr. Schilder on different occasions, whether the fact that I am baptized gives me the right to say: On the basis of my baptism I may believe that God assumes an attitude of grace and favor toward me. And he replied in the negative. And so far I have not been able to find the fallacy of such teaching in the writings of the Liberated Churches.

Finally, I rejoice in the fact that the writings of the Liberated Reformed Churches reveal more and more that they reject the error of "common grace". That they ultimately would come to this stand was already evident in former years. Slowly on, their writings in *De Reformatie* would indicate that ultimately they would come to reject this heresy. Attend to the writing of Dr. Greydanus, even before the war, when he wrote on "Gewichtige Vragen", and also to his article which was transcribed in the Standard Bearer of January 15, page 192; under the title: "Verovering der Wereld." And in this connection I would also point to Dr. Schilder's lectures before the war when he visited us in 1938, and on his recent visit, when speaking on "Common Grace", and also to his articles in *De Reformatie*, before and after World War II.

Besides all this, we are happy to have had the opportunity to have Dr. Schilder in our midst. It gave us the opportunity to confer with him, to hear him lecture and preach, and to have personal contact with him, so that many burning questions anent the Controversy could be treated by him, an opportunity which we gladly utilized.

All this contact with a representative man such as Dr. Schilder is, has had the happy result that we have

learned to know him as a man mighty in the Scriptures, and a man who is thoroughly Reformed, and a man who has to a great extent the same world and life view we teach, honor and try to live. And it gave us great hopes that we may be able to have more intimate contact with the churches he represents.

Therefore, when we shall criticize his and their view of the Covenant and related matters, we would have the opposite camp understand, that they should not use our writing in order to oppose them in a harassing and unseemly way. It has happened in the past, and I assure them that it revealed more than they intended. It always reveals weakness if the struggle must be conducted in such carnal ways.

This much ought to be said as an introduction to a critical survey on the stand of the Liberated Churches anent the Covenant of grace, and related matters.

G. V.

K. S.' Reaction on the F.R.E.S.

The following article is taken from *De Reformatie*, dated December 27, 1947, and shows how Prof. Dr. K. Schilder reacts against the First Reformed Ecumenical Synod which was held in Grand Rapids, Mich., from August 14 to August 30, 1946; and on which we wrote in our editorial of the issue of our paper of December 15, 1947.

This article is rather interesting to read and therefore we pass it on to our readers:

SYNODES

IN RUIMEREN EN IN ENGEREN ZIN.

Men weet dat onzerzijds een oecumenische synode van (werkelijk) gereformeerden een eisch des Heeren geacht wordt (in 1939 hebben we in de Sneeker synode al gezegd: negeer dus de gereformeerde Prot. Ref. Churches, waartoe Rev. Hoeksema behoort, niet). En eveneens, dat in 1946 te Grand Rapids een conventikel geweest is, dat zich (niet zonder verbazing ook der leden) aandiende als oecumenische gereformeerde synode. Daar was geen plaats opengelaten (door de samenkomende partijen) voor de Amerikaanse Prot. Ref. Churches, noch voor onze eigen kerken. Hoewel beide laatstgenoemden de drie formulieren van eenigheid handhaven. Evenmin de Nederlandsche Chr. Geref. Kerken zijn gevraagd.

Men komt over eenigen tijd weer samen. In Amsterdam.

In dien tusschentijd is natuurlijk *weer* de vraag aan de orde: wie moeten *wel* en wie *niet* tot deelneming worden uitgenoodigd.

Dienaangaande kan men in de buitenlandsche pers merkwaardige dingen lezen.

Er is b.v. gezegd: we kunnen geen kerken vragen, die tot één der saamroepende kerken zeggen: gij *moet u bekeeren van die en die zonde*. Daarom b.v. kunnen de Prot. Ref. Churches niet gevraagd worden. Beste menschen overigens, maar ja: ze zeggen dat we ons bekeeren moeten van de zonden van 1924. Het gaat toch niet, dat we dan samen synode zouden houden?

Dat beteekent dus: als de kerk van A tot die van B, of de classis C tot de classis D, of de particuliere synode van E tot die van F zegt: ge moet u bekeeren van die en die zonde, dan kunnen ze niet meer samen vergaderen.

Een ander zei: kijk eens: er zijn *zusterkerken* én met elkaar *correspondeerende* d.w.z. correspondentie voerende kerken. Met de eerste leeft ge samen in engeren zin (ge erkent de ambtsdragers over en weer), met de tweede is het contact veel losser (alleen maar correspondentie). Misschien is die onderscheiding—zoo werd verder betoogd—een gemakkelijk hanteerbaar directief voor het bepalen van de grenzen eener oecumenische synode. Die eerstgenoemde groep (zusterkerken) kan natuurlijk pas *recht* samen vergaderen. Maar voor de tweede groep zou op grond van het feit van 't correspondie-onderhouden toch ook wel op een of andere manier een plekje kunnen worden ingeruimd.

We krijgen, als dit verdeelingsprincipe ingang vindt dus 2-erlei "synode".

Een synode in engeren zin en een synode in ruimeren zin.

Of: een volle en een niet-volle synode.

Of: een synode van een kerkverbond (of -verband) naar de inwendige zijde én een synode van een kerkverbond (-verband) naar de uitwendige zijde.

Het Praeadvies kan het rijtje wel aanlengen.

Hoe het moet met die binding (een synode *bindt* immers)?

Wel: een binding in presiesen en een binding in rekkelijken zin. En zoo voort.

En: een artikel 31 in engeren zin (dezen keer beginnen we daarmee) en een artikel 31 in ruimeren zin.

Kerkgeboden van den eersten graad én van den tweeden.

Hoe het met de licentie van bekeeringsoproepen staat? Misschien moeten de zusters eerst "correspondeeren" eer ze elkaar de bekeeringsnoodzaak mogen voorhouden.

O drie formulieren!

O quantité négligeable!

K. S.

CLASSIS WEST

The churches of Classis West are hereby informed that Classis will meet, the Lord willing, on the 3rd of March 1948, in the Protestant Reformed Church of Edgerton, Minnesota. Delegates desiring lodging are urged to contact Rev. G. Vos, Edgerton, Minn.

OUR DOCTRINE

Our Covenant God

In this article we would continue our discussion to confirm Scripturally our conception of the living God with man. God's covenant with His people is not a promise, or a contract, or an agreement, or an alliance, but the relationship of living friendship of the living God with His own in Christ Jesus. In support of this conception we have until now established, in the first place, that Adam was created in a living relationship of friendship with the alone blessed God. God's covenant with Adam was not something incidental, something merely added to him, but created in his very being. And when the Lord, upon Adam's violation of the covenant, maintains it in and because of Christ Jesus, He does so by setting enmity between the seed of the devil and the seed of the woman, the Church of God in Christ Jesus. In other words, He restored Adam into a living relationship of friendship with Himself—the enmity of and against the world is surely with God. Secondly, we established the Scriptural truth that God's covenant is eternal. It cannot, therefore, be merely a way of salvation or an agreement to save; it is salvation itself. Thirdly, we quoted from the Scriptures to show that God's covenant with us is His own covenant, His own covenant life which He bestows upon and reflects in His people. Fourthly, to establish the truth that God's covenant with us is essentially a relationship of living friendship we quoted passages which speak of the Lord's "dwelling" with man. This idea is expressed by many texts, and also stands upon the foreground in connection with the tabernacle or temple of the Old Dispensation. In the fifth place, we read of Enoch, Noah, and Abraham that they are called "friends" of God. They walked with God, enjoyed intimate fellowship with the Lord, and to them Jehovah revealed the inmost secrets of His heart. And, finally, the relationship of the Lord with His people is called in the Scriptures a marriage relationship.

Various Texts.

Psalm 25:14. — The English translation of this text reads: "The secret of the Lord is with them that fear Him; and He will shew them His covenant." The Holland translation reads: "De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen; en Zijn verbond, om hun die bekend te maken." The difference between these translations is apparent. In the English translation "His covenant" is the object of "He will shew"—what the Lord shew is His covenant. But in the Holland version the "secret of the Lord"

is clearly the object of this verb. The word "die" in the expression, "om die hun bekend te maken", clearly refers to the "secret of the Lord". The original renders this passage as follows: "The secret (or familiar acquaintance with) of Jehovah is for those who fear Him; and His covenant for those whom He teaches or instructs".

It is clear from the original Hebrew of the text that neither the English nor the Holland is an exact translation. And this applies especially to the English version. On the one hand, the covenant is not the object of "shewing".—we do not read literally. "And He will shew them His covenant." On the other hand, the Holland translation, too, is faulty: "De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen; en Zijn verbond, om hun die bekend te maken" or, translating this latter part of the Holland text into English: "and His covenant *in order* to reveal it unto them." We read literally: "The secret of Jehovah is *for* them that fear Him; and His covenant *for* them He teaches or instructs." And according to the well-known Hebrew parallelism, in which the one part of the text explains the other, it is evident that the "secret" and "covenant" are identical here, refer to the same thing.

Hence, what a beautiful passage we have here in Psalm 25! The secret of Jehovah is with or for them that fear Him. The word "secret" means originally "familiar conversation or acquaintance", refers to an inner circle of friends intimately associated. This also enables us to understand the word "secret" as it appears in the English and Holland translations. Only friends divulge their secrets to one another. It is only to our friends that we "open up", disclose the inmost secrets of our heart. Hence, that the "secret" of Jehovah is for them that fear Him evidently implies, therefore, that they enjoy the most intimate fellowship and acquaintance with Jehovah. Think of Enoch, Noah, and Abraham! God talked with them as a Friend with His friends. To Noah He revealed that He would destroy the old world with a flood and save him and his house by water in an ark. Abraham also enjoyed intimate fellowship with the Lord, is called "friend" of God. To him the Lord disclosed that He would make of him a mighty nation, that his seed would be as innumerable as the dust on the ground, the stars in the firmament, and the sand along the seashore. Yea, the secret of the Lord is for all who fear Him. To all His people He reveals and imparts the secrets of His own heart, His own life of love. The people of the Lord are taken up into Jehovah's own intimate fellowship and communion.

And, according to the well-known Hebrew parallelism, the second part of the text explains the first. His covenant is, therefore, synonymous with the "secret" of Jehovah. And even as the secret of Jehovah is for *them that fear Him*, so also His covenant is for them

whom He instructs or teaches. It is for them whom He teaches by His Word and Spirit. We may conclude, therefore, that Ps. 25:14 confirms our conception of the covenant.

Jeremiah 31:31-34 and Hebrews 8:8-12. — We read in Jeremiah 31:31-34: "Behold, the days come, saith the Lord, that I will make a new covenant with the house of Israel, and with the house of Judah: Not according to the covenant that I made with their fathers in the day that I took them by the hand to bring them out of the land of Egypt; which My covenant they brake, although I was an husband unto them, saith the Lord: But this shall be the covenant that I will make with the house of Israel; After those days, saith the Lord, I will put My law in their inward parts, and write it in their hearts; and will be their God, and they shall be My people. And they shall teach no more every man his neighbour, and every man his brother, saying, Know the Lord: for they shall all know Me, from the least unto the greatest of them, saith the Lord: for I will forgive their iniquity, and I will remember their sin no more." And in Hebrews 8:8-12 we read: "For finding fault with them, he saith, Behold, the days come, saith the Lord, when I will make a new covenant with the house of Israel and with the house of Judah: Not according to the covenant that I made with their fathers in the day when I took them by the hand to lead them out of the land of Egypt; because they continued not in My covenant, and I regarded them not, saith the Lord. For this is the covenant that I will make with the house of Israel after those days, saith the Lord; I will put My laws into their mind, and write them in their hearts: and I will be to them a God, and they shall be to Me a people: And they shall not teach every man his neighbour, and every man his brother, saying, Know the Lord: for all shall know Me, from the least to the greatest. For I will be merciful to their unrighteousness, and their sins and their iniquities will I remember no more."

We should notice in this text, in the first place, that Jeremiah speaks here of the era of the New Dispensation in distinction from the Old Dispensation. This appears from Jer. 31:31, 32 and also from the passage in Hebrews 8. Essentially, there is no distinction between the two dispensations. Also in the Old Testament, the Lord wrote His law into His people's hearts. In the Old Testament, however, this work of the Lord was accompanied by the outer shell of the shadows and types which characterized the Old Dispensation. In the New Testament, however, this outer shell, the earthly house of shadows and types has disappeared and God's covenant with His people consists exclusively of the writing of His law into their hearts. And we should also notice that the prophet in this passage defines the covenant. We read: "But *this shall be* the covenant. . . ." And it shall consist in the writing

by God of His law into the hearts of His people. Hence, God's covenant is defined here as an *inner, spiritual*, eternal reality. And also here the oft-repeated words occur: "And I will be their God, and they shall be My people." God will be our God. He will write His law into our hearts, will love, bless, and save us unto the uttermost. And we will be His people. The latter is the fruit of the former. Because God is our God we are His people. Hence, we read: And they *shall* be My people. This is a certainty. We will be His people, His own people, to love and bless and praise and serve Him forevermore.

Ezekiel 36:22-28 and Hosea 2:18-, 23. — In the former passage we read: "Therefore say unto the house of Israel, Thus saith the Lord God; I do not this for your sakes, O house of Israel, but for Mine holy Name's sake, which ye have profaned among the heathen, whither ye went. And I will sanctify My great Name, which was profaned in the midst of them; and the heathen shall know that I am the Lord, saith the Lord God, when I shall be sanctified in you before their eyes. For I will take you from among the heathen, and gather you out of all countries, and will bring you into your own land. Then will I sprinkle clean water upon you, and ye shall be clean: from all your filthiness, and from all your idols, will I cleanse you. A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you: and I will take away the stony heart out of your flesh, and I will give you an heart of flesh. And I will put My Spirit within you, and cause you to walk in My statutes, and ye shall keep My judgments, and do them. And ye shall dwell in the land that I gave to your fathers; and ye shall be my people, and I will be your God." And in the passage of Hosea we read: "And in that day will I make a covenant for them with the beasts of the field, and with the fowls of heaven, and with the creeping things of the ground: and I will break the bow and the sword and the battle out of the earth, and will make them to lie down safely. And I will betroth thee unto Me for ever; . . . And I will sow her unto Me in the earth: and I will have mercy upon her that had not obtained mercy; and I will say to them which were not My people, Thou art My people; and they shall say, Thou are my God." Much need not be said concerning these passages. Ezekiel and Hosea touch upon the same thought expressed by Jeremiah. Notice, also in these passages, that it is the Lord Who will establish His covenant with us, sanctify His Name among us, betroth us unto Himself forever, give us a new heart. And also here we hear the oft-repeated refrain: "And I will be their God and they shall be My people." If these latter words, "And I will be their God and they shall be My people", constitute the heart of the covenant (which is generally agreed), then surely the prophets, Ezekiel and Hosea, are speaking of the covenant in these passages.

And also in these passages the covenant is held before us as an inner, spiritual reality.

2 Corinthians 6:16-18.—In this passage the apostle, Paul, declares: "And what agreement hath the temple of God with idols? for ye are the temple of the living God; as God hath said, I will dwell in them, and walk in them; and I will be their God, and they shall be My people. Wherefore come out from among them, and be ye separate, saith the Lord, and touch not the unclean thing; and I will receive you. And will be a Father unto you, and ye shall be My sons, and daughters, saith the Lord Almighty."

Beautifully the idea of friendship and fellowship is expressed here. We should note the following. "Ye are the *temple* of the living God; as God hath said, I will *dwell* in them, and *walk* in them." Also in this text we read the oft-repeated expression, "And I will be their God, and they shall be My people." It must be self-evident that these latter words are expressive of text we read the oft-repeated expression, "And I will be a *Father* unto you, and ye shall be My *sons* and *daughters*, saith the Lord Almighty." Is it possible to speak of the relationship between God and His people more intimately than to speak of God as *Father* and of them as His *sons* and *daughters*?

In the light of these passages, which we have quoted and which can easily be multiplied, we may therefore safely conclude that the covenant, according to the Word of God, refers to the intimate relationship of friendship and communion between the living God and His people in Christ Jesus the Lord.

*The Center of this Communion of Friendship
Between God and His People is the Incarnation.*

We all understand, I am sure, what is meant by the Incarnation (Vleeschwoording" in Holland). Lord's Day 14 of our Heidelberg Catechism, Articles 10, 18, 19 of our Confession of Faith, and Articles 2 and 4 of the Canons of Dordrecht, II, speak of this tremendous Mystery of godliness—1 Tim. 3:16. The Incarnation is the amazing mystery of Bethlehem whereby God's eternal Son, Who is and continueth true and eternal God, took upon Himself the very nature of man, of the flesh and blood of the Virgin Mary, by the operation of the Holy Ghost, that He might also be the true seed of David, like unto His brethren in all things, sin excepted—Lord's Day 14.

The Incarnation is surely the Wonder of Grace. It is certainly *a* wonder of grace. All signs in Scripture are not necessarily miracles, such as the signs of the temple, the candlestick, etc. But all miracles in the Word of God are signs. A miracle, according to Scripture, is a work of God in this accursed world, itself the fruit of the grace of God, which serves as a sign, portrays the work of the grace of God whereby He leads and saves this world through sin and death

into the heavenly glory of His eternal kingdom and covenant. God calls the light out of the darkness, life out of death. Of this operation of the grace of God all miracles are signs. That the Incarnation is such a miracle sign is evident. For Jesus was born of a *virgin*. It was not by the will of man but by the operation of the Holy Spirit that Christ was conceived and born.

However, the Incarnation is not merely a wonder of grace, but it is *the* wonder of grace. In the first place, the sign itself, that of a virgin conceiving, is unique. That a virgin conceived never happened before and will never happen again. For, if the sign as such is unique, the only one of its kind, so also the Incarnation, the appearance of the living God in the flesh, is the center of all God's fellowship with His people. Whatever we read in Jeremiah 31, Ezekiel 36, Hosea 2, and 2 Corinthians 6 surely centers in the Incarnate Word. That we can and do become the people of the living God is certainly due to the fact that the Eternal God assumed our flesh and blood, suffered and died and rose again. Notice also that God, in saving His people, assumes their flesh and blood. Hence, in the most literal sense of the word it is true that we have become the temple of the living God. In the most literal sense He comes into our midst to live and dwell with us forever. This, the Church of God has always confessed, constitutes the inviolable, unbreakable character of God's covenant-fellowship with us. In Christ God assumes our flesh and blood, takes upon Himself our mouth and ears, joins Himself to us, to our human nature, thus revealing Himself in our flesh and blood. Indeed, the Incarnation, itself the center of all God's dealings with us, the source of all His blessings upon us, speaks to us of the most intimate fellowship imaginable between the living God and His creature.

*The End of All Things and God's Tabernacle
With Man.*

The Scriptures abound in passages which speak of the end of all things as God's eternal tabernacle with man. We read in Revelation 21:1-3, 10-12f.f., 22-27: "And I saw a new heaven and a new earth: for the first heaven and the first earth were passed away; and there was no more sea. And I John saw the holy city, new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride adorned for her husband. And I heard a great voice out of heaven saying, Behold, the *tabernacle of God is with men*, and He will dwell with them, and they shall be His people, and God Himself shall be with them, and be their God. . . . And He carried me away in the spirit to a great and high mountain, and shewed me that great city, the holy Jerusalem, descending out of heaven from God. Having the glory of God: and her light was like unto a stone most precious, even like a jasper stone, clear as crystal, f.f. . . . And I saw no temple therein: for the Lord God Almighty and the Lamb are the temple

of it. And the city had no need of the sun, neither of the moon, to shine in it: for the glory of God did lighten it, and the Lamb is the light thereof. And the nations of them which are saved shall walk in the light of it: and the kings of the earth do bring their glory and honor into it. And the gates of it shall not be shut at all by day: for there shall be no night there. And they shall bring the glory and honor of the nations into it. And there shall in no wise enter into it any thing that defileth, neither whatsoever worketh abomination, or maketh a lie: but they which are written in the Lamb's book of life." Also well-known is the passage of John 14:1-3: "Let not your heart be troubled: ye believe in God, believe also in Me. In My Father's house are many mansions: if it were not so, I would have told you. I go to prepare a place for you. And if I go and prepare a place for you, I will come again, and receive you unto Myself; that where I am, there ye may be also."

Notice, in connection with these passages, first of all, that eternity is described from the aspect of friendship and fellowship. John 14 and Rev. 21 speak of eternity as "Father's house" and "God's tabernacle with man." This, of course, as far as our conception of the covenant is concerned, is extremely important. If the Scriptures speak of eternity as consisting of the Lord's eternal fellowship with His people, then the idea of friendship and communion must indeed constitute the very heart and core of salvation. Secondly, of that eternal, heavenly tabernacle, the heavenly Jerusalem, the Old Testament temple was a mighty symbol. This is evident from Rev. 21 where we read of the "great and high mountain, the holy Jerusalem. This is also evident from Hebrews 12:22 where the holy writer declares of the Church of the living God that she is come unto Mount Zion and the heavenly Jerusalem. Why should the heavenly city and the earthly city have the same name if it were not for the fact that the one is a symbol of the other? This is also evident from the location of the temple in the Old Dispensation. It is for this reason that it was situated on a mountain, to direct the eye of God's people heavenward. Hence, the entire Old Testament pointed, as one mighty symbol, to God's eternal and heavenly Covenant in the eternity city which has foundations. Thirdly, the entire New Testament points to this heavenly culmination of God's fellowship with His people. Jesus speaks of it in John 14, declaring that He is going there and will prepare a place there for us. Hence, throughout the New Testament the Church looks forward to God's eternal and heavenly Tabernacle. We, therefore, conclude: All of Scripture emphasizes this idea of the covenant: God's eternal relationship of friendship with us, in Christ Jesus, in heavenly perfection, now in principle, and soon in eternal glory.

H. V.

THE DAY OF SHADOWS

David Is Afraid

Fleeing before the face of Saul, David, as accompanied by Samuel, took up his residence in the quiet retreat of the prophets of Naioth. But as we have seen, his rest in that place was of short duration. Saul learned his hiding place, and sent messengers to take him. Their arrival in Naioth was sudden. Time for flight there was not. David was trapped. But the Lord came to the rescue. The messengers, including the master who sent them—king Saul—arrived each time during the meetings of the prophets. The Spirit by whose impulse they prophesied—gave utterance to discourses of praise and thanksgiving—seized also upon the messengers; and in their ecstatic ravishment they could not will to bring themselves to perform their mission. The ecstasy completely overcame Saul, as we have seen, so that he fell unconscious, and lay down naked all day and all night. This gave David just that much time to make his get-away. Fleeing from Naioth, he comes to Jonathan in Gibeah, Saul's place of residence.

Jonathan, who must know everything, is expecting his friend, it may be conjectured. Though Saul is not yet returned, David does not risk a public appearance at the king's court; he keeps himself in hiding. How he manages to notify Jonathan of his presence and whereabouts in the city is not explained. But they—David and Jonathan—meet again. As is evident from the conversation that now takes place, David is indignant, deeply grieved, troubled, and afraid. "What have I done? What is mine iniquity? And what is mine sin before thy father, that he seeketh my life," are the questions that pour from his anxious soul and tumble over his lips as Jonathan enters his immediate presence. Indeed, what has he done! What is his iniquity! Just what is his sin before Saul that the latter seeketh his life! True, in God's sight Saul is a deposed king. He disobeyed the Lord's command. And David is his divinely appointed successor. But this cannot be held against David. It is the Lord's doing. And the doing was just. Saul reaped what he had sowed. What then is David's iniquity? What is his crime against Saul? There is not a shred of evidence to prove that he purposes to take the kingdom by violence,—take it in the way of his slaying Saul and destroying his seed after him. David knows that, should he resort to such means, he would incur the hot displeasure of the Lord and reap not a kingdom but destruction. He therefore abides the Lord's time; and he is satisfied to come into the possession of the kingdom in God's way, to receive it as a gift

of grace and an unmerited reward out of the Lord's hand. This being the mind that is in him, he is so far from doing Saul harm that he does him only good. What then is his iniquity? There is none. David's questions are equivalent in meaning to so many positive statements, "I have done nothing. I have no iniquity. I have no sin before thy father, that he should be seeking my life."

Let us attend closely to Jonathan's reply. It is this, "God forbid; thou shalt not die: behold, my father will do nothing great or small, but that he will show it to me? Is it not so?"

"God forbid, thou shalt not die." Implied in this statement is the affirmation on the part of Jonathan that David is innocent of any crime against Saul. Here Jonathan again declares David guiltless. Saul, too, in his heart declares David guiltless. But being determined to maintain himself in power contrary to the revealed will of God, he, the reprobated and self-absorbed king that he is, seeks David's life, as holding under the truth about David, and as allowing himself to be inflamed by the lie, repeated in his ears by his menials, and whispered in his soul by the spirit from the abyss, that David purposes to slay him. But Jonathan is a believer; he is a child of the light. He spiritually discerns that to oppose David is to be cursed of God, and that blessing him is to be blessed and to live in that to him, David, the Lord swore truth. Hence, he also perceives, does Jonathan, that David cannot die, that he must live and increase. And so Jonathan will also have it. For he loves David as his own soul; and he discerns that somehow his whole salvation is bound up with David, with the prolonging of His days, with his increase and accession to Israel's throne in the room of his father. Hence, as seized by the Spirit of prophecy, he declares, "*God forbid, thou shalt not die.*"

But evidently Jonathan still entertains the hope that it is not Saul's settled resolve to slay David, and that the king's attempts on David's life thus far made can be attributed to his attacks of madness by which he is periodically being visited. Did not Saul in his normal moments vow that David should not die? And so, to allay David's fears, in the wish to speak some word from which his distressed and beloved friend may be able to draw a bit of comfort, he means to tell him that he must not allow himself to be too disturbed by Saul's behaviour toward him of the past few days. It may have been the result of a new but temporary access of rage. Saul may again recover; and in his quiet state of mind he will not resolve on and execute such a murder. And even though there should be no abatement to Saul's wrath, David would not have to despair of his life on that account. "For my father", says Jonathan, "will do nothing either great or small, but he will show it me. Is it not so?" And Jonathan

would hasten to communicate Saul's murderous plans to David.

Such is Jonathan's direct and implied reasoning. This is proved by David's reply. He does not share Jonathan's optimism. He can take no comfort from those words of his friend. For the text states, "And David sware moreover. . . ." The words of swearing are not stated. But David's oath has reference to his words contained in verse 1. He affirms with an oath that Saul does certainly seek his life; that there is indeed in the king a decision to destroy him too deeply rooted in envy, jealousy, and hatred to be of a passing nature. Jonathan's hope is vain. Saul will not recover. His wrath against David will not cease until David is slain.

David also replies to Jonathan's confidence that Saul will do nothing great or small but that he will show him, his son. (The implication also of this confidence of Jonathan is certainly that he still hopes or believes that Saul's past attempts on David's life can be attributed to his attacks of madness, so that in his normal moments Saul is far from wanting David killed. For Jonathan's reasoning is plainly and simply this: It is not my father's settled resolve to slay thee; for if it were he would have told me. Hence, his past attempts on thy life are to be explained from his illness). Says David, "Thy father certainly knoweth that I have found grace in thy sight; and he saith, Let not Jonathan then know this, lest he be grieved," that is angry, and tell David. The thrust of David's words is evident. Jonathan must not imagine, David means to say, that Saul will counsel with him before taking action against the son of Jesse. For Saul knows that Jonathan, loving David as he does, will not fail to warn his friend.

David's next words reveal that at this moment his spirits are low; that he is unspeakably despondent and stands on the brink of despair. These are his words, "But truly as the Lord liveth, and as they soul liveth, there is but one step between me and death." The speech is figurative. It is the picture of a precipice, from which David, as he sees it, is only a step removed, over which he at any moment may be plunged. This is the language of unbelief. It is sinful of David to be talking this way, especially so since the Lord but recently demonstrated wonderfully well that David has nothing to fear from Saul. He shall not die. For he is Israel's anointed king. Accordingly, did not the ecstasy completely overcome Saul there in Naioth, so that the king fell unconscious and lay down all day and all night, thus giving David just that much time to make his escape? How evident that the Lord is his sun and shield! David is not trusting in the Lord at this juncture. He is unbelieving. And his unbelief throws him back on himself, on his ingenuity to devise means and ways for outwitting Saul. And the result

is that he takes resource to a lie.

It must be admitted, of course, that Jonathan has said little from which David's unbelief could take comfort and courage. Jonathan is still doubting whether Saul wants David slain; and he told David so by implication. But it has become too evident that Saul is decided, that his attempts on David's life cannot be ascribed simply to his illness. The will to kill David is there in his soul as a permanent domestic. And it is also doubtful whether Saul will continue to confide in Jonathan. Certainly, he must know by this time that his son loves David and will do all that lies within his power to save his friend from the king's wrath. But Jonathan has also spoken the language of faith when he said, "God forbid, thou shalt not die," to which David replied, "Truly, there is but one step between me and death". But hasn't Jonathan reason to despair of his life as well seeing that he takes David's side against Saul? By that doing he takes his life in his own hands. For his delight is in David. And is Jonathan complaining? But of all this David is unmindful. In his unbelief he is self-absorbed and thus takes thought only of his own life.

Having failed to quiet David's fears, and perceiving that his friend has his own plan as to how Saul is to be dealt with at this time, whatever that plan might be, Jonathan says to David, "Whatsoever thy soul desireth I will do for thee."

So David says to Jonathan, "Behold, tomorrow is the new moon, and I should not fail to sit with the king at meat. . . ." "*Should not fail*". David is under the obligation to take part in the *new moon* feast at court not as a guest with a standing invitation, but as a member of Saul's household. That these words of David reveal the cause of his fear that there is only a step between him and death, is a mistaken idea. For as the sequel reveals, David is not at all purposed to meet the obligation; but his plan is to make use of it for ascertaining whether Saul has determined evil against him, whether it is the king's settled resolution that he should be slain. Though David is already convinced that such is the case, he will put Saul to one more test. The feast to which reference is made is a religious celebration of the day of the new moon with burnt-offerings and sin-offerings and sound of trumpets. (Num. 10:10; 28:11-15). Saul, too, will observe this feast and bring the required sacrifices. For he is a pious man despite his rebellion against God and his breathing out threatenings and slaughter against the innocent and just David. Pious is Saul, but not truly religious. He is thoroughly wicked.

David's request is that Jonathan fall in with his plan of discovering how Saul in the depth of his heart is disposed toward him. The plan is this: David will absent himself from Saul's table by hiding in the field during the three days that the religious celebration is

in progress. Saul will look for David, and inquire after the reason of his absence. Jonathan will reply, "David earnestly asked leave of me that he might run to Bethlehem his city: for there is a yearly sacrifice there for all the family." If Saul answers, "Well", David shall have peace, that is, the king has no plot of murder against him. But in the other event, if the king's anger burns, Jonathan will know that he, Saul, has determined evil against David, that evil on his part is a settled thing. The plan can only be put into execution if Jonathan adopt it by not pressing David to meet his obligation by appearing at the king's table. Hence, David's petition to his friend, "Let me go that I may hide myself in the field." As a representative of the royal family, Jonathan has power over David, which the latter also recognizes, though he be Israel's real king. Jonathan grants the request of David and thereby adopts his plan, though it be that its execution will involve him in the necessity of lying to his father. For it must not be supposed that by reason of the proximity of Bethlehem to Gibeah, David in the meantime went home. The conjecture is out of keeping with David's words. Jonathan adopts the plan despite the objection by which it is encumbered—he must lie to his father—and also despite the danger to which its execution will expose his own person. For Saul will not fail to perceive that the excuse for David's absence is only a pretext or a lie. His anger will kindle. And what might not the enraged king do to Jonathan?

David's anxiety is great, as is evident from his appeal that he now makes to Jonathan's conscience. He tells Jonathan that he is in duty bound before God to deal kindly with his servant by reason of the covenant of the Lord into which he brought David. This indicates that, in the concluding of the covenant, the initiative had been on the side of Jonathan. David's soul is like a violently troubled sea. Though Jonathan once and again has declared him guiltless, in his mental anguish he next goes to the extreme of requesting that Jonathan himself slay him, if there be any sin resting on him, rather than deliver him up to Saul. These are his words, "notwithstanding, if there be in me iniquity slay me thyself; for why shouldest thou bring me to thy father?" Jonathan's reply, "Far be it from thee," is an added expression of his firm conviction of David's innocence. For the phrase "from thee" has reference to *iniquity*, which, Jonathan anew affirms, is far from David. He has done Saul only good. And therefore Jonathan continues, "if (on account of David's innocence) I know certainly that evil were determined by my father to come upon thee, and I would not tell thee," *I would be accursed*. (this clause in italics must be supplied).

But still David is not satisfied. He sees new difficulties. "Who will tell me," he now asks. Who is

there to communicate to him Saul's reactions, he means. Jonathan cannot; for if he does he will incur the wrath of Saul. What evil consequences might not be to Jonathan, should he himself bring the information to David? Nor can the matter be entrusted to a servant. So, "who shall tell me?"

Jonathan's only reply is, "Come, let us go out into the field." The sequel reveals that he is determined to bring the information himself and that he has thought of a way in which it can be done with no danger either to himself or to David. Once in the field Jonathan first declares under an oath that he will inform David of the mind of his father. In expressing the thoughts of his heart, he alternately addresses the Lord and David. "And Jonathan said unto David, O Lord God of Israel, when I have sounded my father about tomorrow any time on the third day, and behold, if there be good to David, and I then send not unto thee, and show it to thee, the Lord do so and much more to Jonathan: but if it please my father do do thee evil, then I will shew it thee, and send thee away, that thou mayest go in peace: and the Lord be with thee as he has been with my father." Jonathan discerns David's calling, which he is to fulfill as king of Israel in Saul's place. This comes out still more clearly in verses 14-16, in which he beseeches David to show him the kindness of the Lord, if he still live; and not cut off his house forever, if he die, and when the Lord hath cut every one of David's enemies from the face of the earth. On the ground of what already has taken place, Jonathan foresees that Saul and his house will be hurled from the throne and David thereto elevated. And with reference to the oriental custom of killing the children and the relations on ascending the throne, Jonathan pleads for the life of his house, and with a right given him of God, as by the mercy of the Lord he has removed himself out of the circle of David's enemies. He does not belong to Saul's house, as far as his attitude toward David is concerned. Thus the judgments in store for Saul will not overtake him, though he, too, will die with Saul in battle. Yet he will not die but live; for he deals kindly with David, thus with Christ.

"And Jonathan caused David to swear again, because he loved him: for he loved him as he loved his own soul." This oath has reference to Jonathan's last request (verses 14, 15). In adjuring David, he was motivated by his love of him. He wanted his children to share in the joy and the benefits of being loved by a man like David.

Jonathan now acquaints David with his plan for informing him of Saul's mind, and instructs him what to do. The text here is again difficult in places. Tomorrow is the new moon, and David will be missed. David shall wait three days, when he shall go down quickly, and come to the place where he previously hid

himself, when "the business was in hand." This has reference to Jonathan's deed by which he turned his father's murderous thoughts from David. To the spot where this had taken place, David shall come; and he is to remain by the stone Ezel. Jonathan will act as if he were practicing at a mark. There will be a servant, taking position on the side of the mark. After the shooting, he will be ordered to go to the mark to find the arrows. If Jonathan then calls to him, "Behold, the arrows are on this side of thee, take them,"—that will be for David the token that all is well, in the words of the text, "then come thou; for there is peace to thee, and no hurt, as the Lord liveth." But if he say to the servant, "Behold, the arrows are beyond thee," that will be the sign that David is to go away, to flee, in the words of the text, "Go away, for the Lord hath sent thee away." This last statement is significant, as showing that Jonathan ends with Saul's murderous doings in the Lord. And this is his parting word to David, "And as touching the matter, which thou and I have spoken of, behold, the Lord be between thee and me forever." The both of them, Jonathan and David—are brethren in Christ. They are one by a common faith in Him. And it is thus in Him, the Lord and before His face that they concluded their covenant. He has seen and heard all. It is He therefore who will be between the both of them forever to punish the violator of their covenant oath, and vows, and promises, which were good and right in the sight of God and therefore must be kept. If Jonathan breaks the covenant, he forsakes Christ in David. And for David to break the covenant would be like a shepherd in Israel casting off a sheep earnestly crying for salvation. It would be like Christ forsaking his own people to give them over to doom and destruction. So the covenant between the both of them must and will be kept.

Following the instructions of his friend, David retreats to the specified hiding place in the field, while Jonathan returns to the city. It is now the new moon; and Saul is in his customary place by the wall to eat meat. Jonathan, too, is there, seated at the king's side. Abner enters. Jonathan rises, and seats his uncle next to Saul in the place left vacant by David's absence. (This is the best view of the text at this place). The narrative again lays bare Saul's heart. He is thinking. And these are his thoughts, "Something hath befallen him, he is not clean; surely he is not clean." Thus it is David with whom he is occupied in his mind. David's place is empty. And Saul is disappointed. He wanted him there; for he planned to slay the son of Jesse after the latter had sat him down to meat,—the meat of the sacred feast of the new moon;—thus slay him, or have him slain while he sat with his victim at the Lord's table. Saul is a wicked man. While all true Israelites inquire in God's temple—it is the feast

of the new moon—Saul grieves because the innocent and just man—David—whom he planned to murder on the feast, has not made his appearance.

But was Saul really expecting David? How could he, after all what happened. It can be proved from Saul's own words that he knows that David is not going to make his appearance at his feast. "Something hath befallen him, he is not clean, surely, he is not clean," he keeps repeating to himself over and over, in the vain attempt, certainly, to convince himself that the real reason of David's absence is not his fear of the king, but his being levitically unclean. Saul wants it this way. For if it is only David's ceremonial uncleanness that prevents him and not his fear of being slain by Saul, the morrow will find him in his place in the king's house to eat meat. Saul then is looking for David on the morrow. For "he is not clean; surely he is not clean."

(Herewith has been refuted the contention of some interpreters that this whole narrative contradicts chap. 19, which on this account, it is said, must have been taken from another source. The argument is that after the events related in chap. 19 Saul must understand that David would not be present at the feast but that nevertheless according to chap. 20 he expects him. Hence, the conflict. The answer to this is that Saul is not actually expecting David. This is evident from Saul's soliloquy. Either these interpreters have no knowledge of the working of the human mind, or they delight in setting the Scriptures in conflict with itself in the interest of their theories of the Bible).

Having argued himself into the false belief that David's absence must be ascribed to his temporal ceremonial uncleanness, "Saul spake not a thing that day," that is, he makes mention of the matter to no one. But the second day has arrived and perhaps is well spent, and still David fails to make his appearance. Unable to contain himself any longer, the king turns to Jonathan for an explanation. For as the sequel reveals, Saul has his doubts of him. He distrusts Jonathan. He questions his loyalty to the king. He feels certain that for some time now Jonathan has been shielding the son of Jesse against the king's wrath. And therefore he doubts not but that Jonathan knows what is keeping David. So he says to his son, "Wherefore cometh not the son of Jesse to meat, neither yesterday nor today? Out of loyalty to David, Jonathan tells the lie that his friend put into his mouth. He even adds to it a little in order that Saul may be the more impressed by its validity as an excuse. These are his words, "David earnestly asked leave of me to go to Bethlehem: and he said, Let me go, I pray thee; for our family hath a sacrifice in the city; and my brother, he hath commanded me to be there; and now, if I have found favor in thine eyes, let me go I pray thee, and see my brethren. Therefore he

cometh not unto the king's table." What a lie that is. But it is a lie of necessity. Is that so? Does God ever put a man under the necessity of lying or give him permission to lie to save his life? That is the question. Jonathan and David are excellent saints. But a lie is a lie, whether told by saint or sinner. And a lie, even as told by the saint, always proceeds from his sinful flesh. So here. The lie to which these two excellent servants of the Lord take recourse springs from unbelief. What accounts for their use of it is their lack at this juncture of implicit faith in God. It was unbelief that drove David back again to Gibeah. He wanted still more proof that Saul was actually determined to slay him. But the Lord has already made this plain to him over and over, as plain as the sun in the heavens, especially by the events of the last few days. But that doesn't satisfy David. He wants still more proof. And the reason? The thought of being persecuted by a mad and jealous Saul, seeking his life, was to David, of course, too insufferable for words. He didn't want it so. (And who would!) He wanted the wicked king to be friends with him, so that he would not have to be persecuted. And he hopes against hope that Saul's past attempts on his life are ascribable to his illness, and that the king really wants to do him no harm. The Lord has already proved to him that Saul seeks his life; but he will not believe it. He wants more proof. So he flies back to Gibeah and avails himself of that lie to obtain the proof. He needs Jonathan's cooperation. And Jonathan, also a sinful man, noble saint though he is, has not the heart to refuse his friend, whom he loves as his own soul.

G. M. O.

THROUGH THE AGES

Renaissance Popes

JULIUS II, THE WARRIOR POPE (1503-1513)

Alexander was succeeded by Pius III. Though a pontiff, he, too, was the unmarried man of a large family. A month after his elevation to the papal throne, he died from the gout and other infirmities. His successor was Julius II, whose original name was Giuliano delle Rovere. The place of his birth was Savona and his parents were humble people. As an occupant of the chair of St. Peter, he was a pope only in name, his ambition being solely regal and military and in no sense ecclesiastical. His dream was an independent Italian kingdom and accordingly his one aim was to expel all foreign domination from Italy. Warlike pontiff that he was, he led his troops in person. Because of his political and warlike achieve-

ments he ranks amongst the most remarkable of the occupants of the papal chair; but his chief title to fame is to be found in his patronage to art and literature.

His presence was dignified and imposing and he had a bright, penetrating eye. Though his hair was white, his countenance still glowed with the intellectual fire of youth. He was quick in his movements, and his spirit was dauntless. Defeats only intensified his resolution. But he was thoroughly self-absorbed; his only concern was his own personal fame. Yet his pontificate was free from the crimes and scandals that had disgraced Alexander's reign.

His uncle was pope Sixtus IV, who took him under his special charge. He was educated among the Franciscans, and obtained a knowledge of the sciences. In 1471 occurred his elevation to be bishop of Carpentras. In this same year he was promoted to be cardinal. With his uncle, who had succeeded to the papal chair, he obtained great influence. In addition to the archbishopric of Avignon, he held no fewer than eight bishoprics. A few years later he was sent to France as a papal legate, and displayed such ability that he soon acquired a leading influence in the college of cardinals.

On the death of Pius III, he was elected to the papal chair by unanimous vote of the cardinals, after freely resorting to bribery. His administration brought peace and confidence to Rome. He immediately addressed himself to the task of strengthening the political authority of the papal see. The effect of his effort was the founding of the State of the Church, a realm of absolute papal rule that remained papal territory till 1870.

Julius next undertook to free Italy from foreign invaders. The Italian cities were ruled by despots; the French held Milan and Genoa, and the Spaniards were entrenched in Naples and Sicily. Julius drove out the despots, chief of whom was Ceasar Borgia, the infamous son of Alexander VI. Ceasar was taken prisoner. He escaped but two years later was killed at the siege of Viana in the thirty-first year of his life. He was the man who had once been the terror of Rome, and whom the historian Ranke calls "a virtuoso in crime". Julius returned to Rome, and was hailed as a conqueror.

Julius next directed his efforts against the French, who had invaded northern Italy and claimed sovereignty over it. For this war he secured the services of the Swiss, who at that time were selling their services in war. The pope hired 6,000 of these hardy mountaineers for five years. The localities from which they came received 13,000 guilders a year; and each soldier was paid 6 francs a month. The officers were paid twice that sum. The chaplain of the pope's army was no one less than Zwingli. But he was not yet Zwingli,

the Reformer. The French king, Louis XII ordered the bishops of his realm to assemble in council at Tours to declare that the pope had exchanged the keys of St. Peter for the sword of Paul. They took the stand that the temporal princes were justified in withdrawing their obedience and in opposing him with force of arms even to invading his territory. Another council condemned the pope as "the new Goliath", and the king put into circulation a new coin bearing the motto, "I will destroy the name of Babylon", meaning Rome. Some years later one of these medals was sent to Renée, duchess of Ferrara, by Calvin, who declared it to be the finest present he had to send her. Julius in turn put under the ban Alfonso, duke of Ferrara, as a son of iniquity and a root of perdition.

At the commencement of the war, Julius was ill, and it was thought that he would die; but rising from his bed, he hastened to the theatre of the impending conflict and took command of his forces. It was in the dead of winter, and snow covered the ground. The papal army was entirely routed, and the pope fled to Rome. But his spirit was undaunted, though his cause seemed hopelessly lost. He formed a coalition with Spain and Venice, and gave it the title of the Holy League. It included also Henry VIII of England, who was glad of an opportunity to make war on France. There were two gory battles, and both times the victory was with the French. But the French battalions had lost their general, and their best captains, and the flower of their troops. The pope's army, greatly strengthened, compelled them to retreat, and at length the whole French force was driven out of Italy. The victory called forth an elaborate celebration in Rome. Cannons boomed, and in all the churches thanks was given.

Julius now turned his thoughts to freeing Italy of the Spaniards. He made the plans but their execution was prevented by his death. He was not yet 70 years old. But only shortly before his death, in conversation with one of his cardinals, he had pounded on the floor with his cane, exclaiming, "If God gives me life, I will also deliver the Neapolitans from the yoke of the Spaniards.

On his deathbed Julius made provision for his burial. There were bodies of deceased popes to which little respect had been paid. Julius made his master of ceremonies promise to see to it that he should have a decent burial. In his dying hours he implored the cardinals at his deathbed to refrain from all simony in the coming election of a new pope. He died February 20, 1513. As the report of his death spread, a hush fell upon the city. Great numbers went to view the corpse of the pope and to kiss his feet. The dead pontiff was regarded as a patriarch; and in truth he had rendered no mean services to the civil order in Rome; and he had vested the papal throne with a

power and prestige equal to that of the national thrones of Europe.

It was during the pontificate of Julius that Luther was in Rome, running about the churches seeking peace for his disquieted soul. This was in 1511, while the pope was having made a jewelled crown costing 200,000 ducets.

G. M. O.

SION'S ZANGEN

Eeuwige Goedertierenheid

(Psalm 103; Eerste Deel)

Vaak is gezegd, dat er een tijd was in het verleden, die "de bloeitijd der Gereformeerde Theologie" geheeten werd.

In dien tijd is ook het formulier om het Heilige Avondmaal te vieren gemaakt. En het wordt gekenmerkt door dien "bloeitijd". In de nabetrachting heet het: "en een iegelijk spreke in zijn hart aldus", en dan volgen de eerste dertien verzen van dezen zeer schoonen psalm van David.

Dit is een van de klassieke psalmen uit den bundel der liederen Sions. Klassiek: hij leeft in het hart van al Gods volk. Ze mogen hem gaarne zingen. Hij uit wat in 't harte leeft en ondervonden wordt.

Hij is van David.

Meer staat er niet. Het is eigenlijk maar één woord: Van David.

David is de zeer diep ingeleide heilige. Hij was de man naar Gods hart. O, we weten het wel, dat ook deze psalm product is van het werk des Heiligen Geestes. Maar David heeft al dit schoone van den onvergetelijken honderd-derden psalm *beleefd*! En daarin was hij grootelijks bevoorrecht. Benijdenswaardig!

Wat glorieus begin: "Loof den Heere, mijne ziel, en al wat binnen in mij is, Zijnen heiligen Naam."

Wat zijn de goddeloozen toch onbeschrijfelijk arm!

Nooit zeggen zij tegen hun ziel, dat ze eigenlijk God moeten loven. Nooit komt de gedachte zelfs bij hen op. Ze loven veel liever zichzelf, den mensch, of het product van den mensch. Ze loven veel en velerlei, doch nooit den God der goden.

Wat wondere zegen is het, om zijn ziel te beïnvloeden tot lof van God!

Wat lof dan wel mag zijn?

Lof is, als ge het den Heere vertelt hoe groot, hoe schoon, hoe lieflijk, hoe wonderlijk Hij is in Zichzelf, en in alle Zijne werken.

En zulke lof komt nooit in het hart, of van af Uw

lippen, indien God die "prijszstof" eerst niet in Uw hart schept.

De lijn loopt zóó: God is schoon, lieflijk, aantrekkelijk, machtig, wonderlijk in alle Zijne deugden. Die deugden openbaart Hij: en door onwederstandelijke genade komen zij in het diepe hart van Zijn kind. Hij geeft een buitengewoon getuigenis van al die deugden aan hen die Hij bemint. Bewijs? Leest II Cor. 4:6. Daar staat: "Want God die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zoude schijnen, is Degene die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus." Daar hebt ge het eerste uitgangspunt van onzen lof. Nooit zult ge er aan denken om uiting te geven aan het Deugdenbeeld, indien ge niet ontvingt die gave van de verlichting der kennis Gods in Jezus' aangezicht.

Woont dat deugdenbeeld van God dan ook in Uw hart, zoo zult ge er uiting aan geven.

Dan zegt ge met David: Loof den Heere, mijne ziel!

Mijne ziel!

De ziel is het belangrijkste van onze natuur. Het is het onzichtbare bestanddeel van die natuur. De ziel is belangrijker, rijker dan het lichaam. De ziel geeft stuur en richting aan het lichaam. De ziel wordt hier in deze bedeeing wederomgeboren, het lichaam niet. De wedergeboorte van het lichaam moet wachten tot den tijd, dat Jezus onze lichamen opwekt in den dag der opstanding aller menschen.

Zegt Paulus niet, dat hij zijn lichaam dwong tot dienstbaarheid?

Dat doet gij ook, mijn broeder.

Dat doet David hier.

Loof den Heere, mijne ziel!

En al wat binnen in mij is, Zijnen heiligen Naam!

Al wat binnen in mij is, ziet op al onze zielsuitingen, al de uitgangen van ons rijke leven. David zucht er naar, dat al wat binnen in hem is den Heere zou prijzen. Begeerlijke aandrift.

En dan die Naam van den Heere!

Micha zou zeggen: de Naam ziet het Wezen!

God wordt gekend door Zijn volk in het luisteren naar des Heeren Zelf-benaming. En in dit verband is het de naam HEERE.

De HEERE is de VerbondsGod, die de eeuwig Getrouwe is, die nooit laat varen de werken Zijner handen. Als zoodanig is Hij de eeuwig Zijnde, die in een onveranderlijk Heden woont. Heeft Hij U lief, dan mint Hij U van eeuwigheid tot eeuwigheid. Straks zullen we die klanken opvangen, later in den psalm.

Die VerbondsNaam is het schoonste geopenbaard in Jezus, want Jezus is Jehovah-Heil! God heeft bewezen, dat Hij de Getrouwe is door in het aangezicht van Jezus voor ons te gaan staan, en te verklaren, dat al Zijn lijden en sterven tot in de diepste diepte van

den eeuwigen dood, de heerlijkheid van den Naam is.

Ik kan er in komen, dat die goddelooze jongen gesteenigd moest worden, die jongen die uitdrukkelijk den NAAM vloekte.

Nog eens weer: Loof den Heere, mijne ziel, en vergeet geene van Zijne weldaden!

Dat is negatieve taal: vergeet Zijne weldaden niet! Vergeten is vreeselijk.

Als ge wat vergeet, dan bestaat het niet meer voor U. Hebt ge het nooit bemerkt in het vallen van het aangezicht, als ge U een zeker mensch niet meer herinnert? Jaren geleden kent ge hem; ge waart heen-gaan; en jaren later ontmoet ge dien man. Hij stelt zich weer aan U voor, en leest op Uw gelaat dat ge hem vergeten zijt. Dat is zeer vernederend voor wien de dupe werd der vergetelheid.

Past dit nu toe op de daden Gods ten overstaan van Uwe nooddrift, en huivert voor de goddelooze zonde van het vergeten!

God was goed voor U, maar, stelt het U voor, ge hebt het *vergeten*!

Ook zal David die weldaden voor U en mij opsommen: "die al Uwe ongerechtigheid vergeeft, die alle Uwe krankheden geneest!"

Och arme, hoe kan ik dat ooit vergeten?

Dat vergeten we elken keer als we weer zonde op zonde stapelen, en wie doet dat niet? O, laat ons het volmondig, bevende, toestemmen: dat doen we allen. Niemand onzer onthoudt Gods weldaden ten allen tijde. Hoe weinig zijn we die wonderen gedachtig!

Want wonderen zijn het.

Stelt het U voor: zonde roept om straf; en de straf is eeuwig pijnlijden in de hel. Kunt ge er in komen om tot in alle eeuwigheid verdoemd te zijn?

Welnu, de zonden van Gods volk zijn vergeven. De schuld is uitgewischt; zij bestaat niet meer. Meer nog: in plaats van de zonde komt gerechtigheid, opdat die U kleeden mag, tooien mag in ongekende pracht van een verlost menschenkind.

Zullen we, kunnen we *dat* vergeten?

Het is waarlijk niet overbodig, dat David ons van uit de verten van het verleden toeroept: Vergeet ze niet, vergeet ze niet! 't Is God die ze U bewees!

Die alle Uwe krankheden geneest!

Dat zijn geen krankheden zooals kanker en tering en wat dies meer zij.

Die dingen zijn niet zoo erg.

Erg er zijn de krankheden van de ziel, de krankheden van goddelooze gewoonten, neigingen en daden. Krankheid is als de dingen niet meer samenwerken in harmonie. Gebeurt dat in Uw lichaam, dan zijt ge ziek, krank. Gebeurt dat in Uw geestelijk bestaan voor God, dan zijt ge zielekrank. En daar gaat het hierover. Want het gaat immers over het vergeven van Uwe ongerechtigheid?

"Die Uw leven verlost van het verderf!"

Daar heb ik al wat van gezegd. Maar, och arme, wie zal de volle beteekenis van dit ontzaglijk woord benaderen?

Het verderf!

Dat is de eeuwige verdoemenis.

Dat is de ervaring van Gods onlust ten Uwent. Dan ziet, hoort, voelt, en ervaart ge, dat Hij U tot in alle eeuwigheid haat!

Het is eenmaal gebeurd, dat iemand mij uitvloekte, zoo vreeselijk, dat ik beefde op mijn voeten. Ik zie nog dat door woede verwrongen gelaat van dien woesteling. Ik kan dat nooit vergeten. En toch, het was maar een nietig mensch. Maar het gaat hier over God! Stelt het U voor, maar, neen, het kan niet: God die met al de energie van Zijn Goddelijk Wezen vloekt, doemt, verwerpt, verstoot, verdringt en verderft, en—siddert van zoo groote schrik!

Daarvan verlost te zijn: hoe kunnen we het vergeten?!

“Die U kroont met goedertierenheid en barmhartigheden!”

Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog!

Goedertierenheid!

Die deugt van den lieflijken Vader waardoor alles in Hem gedrongen wordt en stuwt om U goed te zijn, goed te doen, goed te geven. Hij tiert van goedheid over de Kerk van Christus. Gelukkig volk!

En die goedertierenheid *kroont* U!

Ge weet toch wat de idee van de kroon is?

De kroon komt bij het heerlijke bij. De kroon staat gelijk aan versiersel. Het is de Bruid met bruidstooi. Het is de schoone die nog lieflijker werd.

Dat doet God met Zijn volk. Ge zingt er van. Hij *overlaadt* ons dag aan dag met Zijne gunstbewijzen. Hij geeft U veel meer dan net maar geluk. Adam was gelukkig, gij wordt gekroond met geluk en goedertierenheden. De kroning is dit: inplaats van teruggeleid te worden tot het eerste Paradijs, moogt ge naar het tweede, het laatste, het hemelsche en over-heerlijke Paradijs Gods in den hemel der hemelen.

En de kroning houdt ook in dit, dat ge barmhartigheden ontvangt.

Hier werd het meervoud gebruikt. Dat zal wel zijn omdat Uwe ellenden zoo overvloedig zijn en waren. Barmhartigheid is die deugd Gods, waardoor Hij Zich nederbuigt in ontferming tot het voorwerp Zijner liefde, hetwelk voor tijd en wijle zich in smart bevindt, met het vaste voornemen om dien beminde uit al zijn ellende en smart te verlossen.

Altemaal weldaden van God. Aan U bewezen.

Dat we ze nooit vergeten.

Maar er is nog meer, nog veel meer. Ach, wie zou hier ooit uitgepraat worden? Dat kan toch niet? We zullen er toch van spreken, zingen, jubelen tot in alle eeuwigheid?

Luistert: “die Uwen mond verzadigt met het goede,

Uwe jeugd vernieuwt als eens arends!”

Dat goede hier is het goede van Zijn trouwverbond.

Ik herinner mij, dat in het dorp waar ik geboren ben en opwies, een man was die door een ieder genoemd werd: Het Goede! Dat was voor dien man een eere naam. Ik denk, dat een ieder die in dat dorp geleefd heeft, dien naam die aan dien man gegeven werd, nooit vergeten heeft. Hij was een soort marskramer. En overal wilde hij met de menschen óók over, zooals hij het noemde, het Goede praten. Daarom noemde men hem: Het Goede!

Welnu, daar gaat het hierover.

Als Uw mond vervuld is met het goede, dan looft ge God. Dan hebt ge het bij voorkeur over Hem, dan loopt Uw mond over van Hem. Dat is het als Uw mond verzadigd wordt met het goede.

En Uw jeugd wordt vernieuwd als eens arends.

Dat zal waar zijn. Dat geschiedt met een ieder die de nieuwe geboorte deelachtig is. Dat zijn de wedergeborenen. Die ontvangen de eeuwige jeugd. Hier op aarde al. Een iegelijk die in den gekruisten Christus gelooft *heeft het eeuwige leven!*

Ziet ge het?

Zoo kunnen we David verstaan als hij elders zegt, dat zij in hunnen ouderdom nog jong en frisch zullen zijn om te verkondigen de deugden Gods.

Het is de frissche jeugd van het eeuwige leven. Daar is geen man die stokoud is. Daar loopen ze, en worden niet mat; daar wandelen ze, en worden niet moede. Het kan niet, want zij hebben de jeugd van het heerlijk verbondsleven in de ziel.

Dat we dan de weldaden Gods nooit vergeten!

G. V.

IN HIS FEAR

Gaining Others To Christ.

We all subscribe to this statement.

It is another question whether we are very conscious of this doctrine and whether we diligently practice it.

In our Catechism the question is asked why we must still do good works, since we are delivered by grace. The Catechism cites three reasons. One of these reasons or purposes is expressed in the title given above.

The Catechism says “that by our godly conversation others may be gained to Christ”.

We need not debate about whether we reformed people may speak of gaining others to Christ. We all confess the truth and the calling of it. We may not

force an unscriptural idea upon this statement from our Catechism, but neither may we neglect the thought emphasized therein.

First it is well to discuss:

Good Works.

As clearly as possible our Confessions bring home to us the Scriptural truth that only the regenerate can do good works, and they therefore are the only ones who are in a position to gain others unto Christ. In Ans. 86 the Catechism teaches plainly that deliverance by Christ's blood and the renewal of His Spirit are necessary before man is capable of good works. The Belg. Conf. Art. 24 emphasizes that the unbelieving never do anything out of love for God but out of self-love and fear of damnation. Therefore their works are corrupt. The Confessions teach this because Scripture has said the unbeliever is "unto every good work reprobate, while it says that the elect were created unto good works.

Hence, the redeemed, the saints only are capable of good works.

Involved in those good works are also the good motives which underlie them. He who created us unto good works is He Who also prepared the good works so that we might walk in them. That involves our motives. If the works shall be good the motives must be good. Among the motives which lie in back of our good works, or, among the reasons why we want to do good works—don't neglect your Catechism instruction—see that one of the motives be that you may by your godly conduct, gain others to Christ.

Gaining Others.

We reject the term when men use it as a receptacle for their Arminian ideas. It simply is not reverent, it is an error, when we ascribe to man that which only Christ Himself can do. Man cannot gather the Church, the Son of God does this. Neither is Christ a helpless one who needs the assistance of men in recruiting followers for Him. It is pride when we even imagine that the Lord needs the service of men's hands as if He depended thereon. Never yet has Christ needed us. Even when it pleases Him to call His disciples "fishers of men" (Matt. 4:19) before He leaves them He explains this term and lets them know that they depend for fishers, for fish and for fishing entirely upon Him (John. 21:1-6).

In the good work of gaining others therefore we must crucify the Arminian that is in us, or we are condemned before we start.

Condemning and crucifying the Arminian that is in us, we must with equal determination root out the careless which is in us. Having been redeemed we become zealous of good works, says Paul. And we shall become zealous also of seeking by our good works to gain others to Christ. By His grace we have re-

ceived the privileged position of being friends and servants of Christ. It pleases Christ to constitute us willing instruments through which He sets forth His work among men. Christ said, when He stood before the Cross, that when He was lifted up He would draw all unto Him, that is, He would draw unto Himself His people out of all nations. Yet it pleases Him to use His Church unto that end.

The instrument through which Christ works and therefore the only instrument the Church has received to partake in this work of Christ is the Holy Gospel. It is always that Word which gathers, gains and wins others unto Christ. Daily there are being added to the Church such as should be saved.

And when the Catechism speaks of our gaining others to Christ the meaning evidently is that not only the Church in her official preaching of the Gospel, but also the saints in their office of all believers, in their daily walk and conversation, hold forth the Word of God before men. Listen how pointedly Paul speaks of this "that ye be blameless and harmless, sons of God, without rebuke, in the midst of a crooked and perverse nation, among whom ye shine as lights in the world. Holding forth the Word of life. Everyone of us, both by our testimony as well as by our works, holding forth the Word of life. Sustaining our testimony by a godly conversation.

How many and who shall be gained by such a godly walk, we cannot tell. We know that many shall be repelled, many shall break forth in blasphemy at our testimony. Many who come into contact with our good works break out in ridicule, hatred and persecution. Neither does Christ want *all*. He wants only those whom the Father has given Him. We ought not therefore to imagine that we shall gain the whole world for Him. But we must carry forth our good works and Christ Himself is free to use it unto whatever end it pleaseth Him. We must see to it that we maintain good works.

The Other Side.

The opposite of gaining others to Christ is evidently set forth in Rom. 2:24 when we live and walk ungodly and by our conduct cause the name of God to be blasphemed. The Catechism refers to this in Qu. 122 when we pray: hallowed be Thy Name, and we pray "that we may so order our lives, our thoughts, words and actions, that Thy Name may never be blasphemed but rather honored and praised on our account".

When a person, under the name of being a Christian engages in unchristian practices, and conducts himself carnally, the result is that the Name and Truth of God is blasphemed on his account. David, in 2 Sam. 2:14 must lose his illegitimate child because he has given great occasion to the enemies of the Lord to blaspheme. And Paul, in 1 Tim. 6:1 enjoins the servants to count their own masters worthy of honor,

that the Name of God and His doctrine be not blasphemed.

Gain Others Then.

In Matt. 18 it evidently is possible through our humility and righteousness to gain the erring brother. In 1 Cor. 9:19-22 Paul says he is made all things to all men that he might by all means save some.

In 1 Pet. 3:1 he exhorts the wives to be in subjection to their own husbands, that, if any obey not the word they may, without the word be won by the conversation of the wives. The wives themselves obey the word and their disobedient husbands may sometimes be gained to Christ by the good works of the godly woman.

If our lives show a consistency, a constancy, a subjection to Christ, our very conduct forms a tremendous testimony. If our lives reveal that we not only have the Protestant Reformed Truth, but do it also, if our lives show a sincere reverence for God and love for our neighbor, there is an influence going forth from us.

Others may become convinced and may bow before the truth. Others may covet your world-and-life outlook, your truth, your peace of heart, your hope for the future, and Christ may send them repentance.

May our truth be well spoken of by those among whom we have our conversation. That God's name may be praised on our account and the Cause of Christ prosper through us His servants.

M. G.

FROM HOLY WRIT

The Land Of The Living

There are certain expressions that we hear repeatedly in conversations, sermons or prayers. They may have been borrowed from Scripture, which gives them an even more familiar ring. Possibly we have become accustomed to using them ourselves, without giving much thought to their exact meaning.

An expression of that nature serves as the heading for this article. It is not at all uncommon to hear people speak of "the land of the living", sometimes in conversations, but more often in their prayers. They will thank God that they are still in the land of the living, by which they evidently mean that they are thankful for their daily existence. The land of the living is often set in contrast to the realm of the dead, or the grave.

One step farther along that line of reasoning easily leads to the conclusion that our daily existence is evi-

dence of God's grace or favor upon us. The fact that we are alive and that all humanity still moves upon the earth is to be ascribed to God's "common grace" which comes to all men. In spite of anything else, we can still be thankful that we are alive and have not joined the thousands who have already died.

The question is an important one, is that the meaning of the expression in Scripture, or does the Word of God give a far richer significance to it?

The Expression In Scripture.

The first passage that calls for our attention is Psalm 116:9. "I will walk before the Lord in the land of the living." Does this simply mean that David's life was spared, or was his deliverance far greater, an escape from the eternal destruction of hell? The well-known Dutch "berijming" has, "Ik lag gekneld in banden van den dood, daar d'angst der hel mij allen troost deed missen." This is entirely in harmony with the verses three and four, "The sorrows of death compassed me, and the pains of hell gat hold upon me: I found trouble and sorrow. Then called I upon the name of the Lord; O Lord, I beseech Thee, deliver my soul." In verse seven he says, "Return unto thy rest, O my soul; for the Lord hath dealt bountifully with thee." In the confidence of his deliverance from sin and hell, David rejoices that he will walk in the land of the living, among the redeemed who possess life everlasting. It would deprive the psalm of all its rich significance to interpret "the land of the living" as referring to a mere earthly existence.

The second passage of significance is Psalm 142:5, "I cried unto Thee. O Lord: I said, Thou art my refuge and my portion in the land of the living." David is fleeing from Saul and hiding in a cave, where he prays, (verses six and seven): "Attend unto my cry; for I am brought very low: deliver me from my persecutors; for they are stronger than I. Bring my soul out of prison, that I may praise thy name: the righteous shall compass me about; for Thou shalt deal bountifully with me." Again the idea is that God will not forsake His servant, nor give him over to destruction, for the Lord has taken him into His covenant, counted him among His people, the righteous, who will surround him. The unchangeable Jehovah, Who keeps His covenant forever, is his refuge and his portion in the land of the living, among the saints.

In this connection Psalm 27:13 is significant, "I had fainted, unless I had believed to see the goodness of the Lord in the land of the living." The psalmist calls God "my Light and my Salvation." Therefore he can say, "The Lord is the strength of my life; of whom shall I be afraid? And again in verse four, "One thing have I desired of the Lord, that will I seek after: that I may dwell in the house of the Lord all the days of my life, to behold the beauty of the Lord, and to enquire in His temple." His boldness is the boldness of faith,

putting all his trust in his God. Because his heart is right before God, he will not be cast away by God nor overcome by his enemies. He will enquire in God's temple; he will see the goodness of the Lord among God's people, in the land of the living.

From an entirely different point of view, we have an important passage in Isaiah 38:11, "I said, I shall not see the Lord in the land of the living: I shall behold man no more with the inhabitants of the world." This is the complaint of Hezekiah when the prophet told him that he was going to die. In verse 10 he complains, "I said in the cutting off (the A. V. has 'noontide') of my days, I shall go to the gates of the grave: I am deprived of my years." Superficially the idea seems to be that Hezekiah is grieved only because he must die. And we cannot help but wonder why he did not voice the same complaint a few years later when death actually did overtake him. Nevertheless, upon closer investigation we realize that the complaint of the king is much more serious than that. He was but thirty nine years old at this time, and still childless. It was like dying at noontime, for there was no successor to the throne of David, no one to bring forth David's Son, Who would sit upon the throne forever. To have this happen to God-fearing Hezekiah was like being cut off from the people of God, destroyed from among Israel, and in that sense wiped out of the land of the living. Therefore he rejoices in verse 19, "The living, the living, he shall praise Thee, as I do this day: the father to the children shall make known Thy truth."

This same idea is found in Jeremiah 11:19, "But I was like a lamb or an ox that is brought to the slaughter; and I knew not that they had devised devices against me, saying, Let us destroy the tree with the fruit thereof, and let us cut him off from the land of the living, that his name may be no more remembered." To be cut off from the land of the living is compared to being cut down like a tree that is hewn down and destroyed, even with the fruit thereof. Even worse, it is compared to having one's name wiped out, so that he dies childless, is cut off from the sphere of God's covenant, to be remembered no more forever.

This curse comes to Doeg, the Edomite, according to Psalm 52:5. "God shall likewise destroy thee forever, he shall take thee away, and pluck thee out of thy dwelling place, and root thee out of the land of the living." Doeg, who "strengthened himself in wickedness," is cut off from the realm of God's covenant and destroyed forever.

All the enemies of the Lord shall perish, all those who afflict His people. This is the verdict of Ezekiel 32:23, "Whose graves are set in the sides of the pit, and her company is round about her grave: all of them are slain, fallen by the sword, which caused terror in the land of the living." If we compare this with

the verses 24, 25, 26, 27 and 32, we notice that each time the judgment of God is pronounced upon the uncircumcised because they afflicted the people of God. They brought terror in the land of the living.

There is yet one more significant passage that may not escape our attention. That is Isaiah 53:8, "He was taken from prison and from judgment: and who shall declare His generations? For He was cut off from the land of the living: for the transgressions of My people was He stricken." This is said of the suffering Servant of God, Who was led as a lamb to the slaughter. In prophetic vision, Isaiah stands at the foot of the cross staring in amazement at the Man of Sorrows Who is smitten of God and afflicted. The prophet sees Him as one who is cut off from Israel, banished into exile from before the face of the living God. He is a leper, an outcast, an accursed of God, since He is stricken for the transgressions of that people. He suffers the agonies of hell as one who is cut off from the land of the living, because He is the Lamb for sinners slain.

Conclusion.

That, to the best of my knowledge, covers all the passages in Scripture where this expression is found. You will have noted the following: 1. That all the passages in which this expression appears, are found in the Old Testament, none in the New. This is significant, because it shows that the expression belongs to the peculiar typical language of the old dispensation.

2. That the expression never refers to life on earth in contrast to the realm of the dead, or the grave. This would be quite inconsistent with the typical language of the Old Testament, for not the life in this world, but the life in Canaan, among the people of God is really counted. All of Scripture emphasizes that this life, apart from Christ, is nothing more than a continual death. Psalm 90 says, "We are consumed by Thy anger, and by thy wrath are we troubled." Even Paul states that he dies every day, but that his "life is hid with Christ in God."

3. In the old dispensation, Canaan was the typical land of the living, in distinction from all the rest of the earth. That was the promised land, where God dwelt among His people in covenant fellowship. For He dwelt in the cloud that hung over the mercy seat in the Most Holy Place of the House of God, in the City of God. The 'living' were the true seed of Abraham, the people of God who enjoyed His fellowship. Therefore the land of the living today is still the sphere of God's covenant, the church. The perfect realization of that land will be reached only in the heavenly Canaan, the eternal city that has foundations, whose Builder and Maker is God.

4. To be cut off from the land of the living is the worst thing that can happen to anyone. It means to

die childless, that is, without hope. To be an outcast from God and His church. Such a person is hewn down like a tree that is destroyed with its fruit. His name is wiped out, to be remembered no more, even unto all eternity. He is accursed of God as only those are accursed who have tasted of the heavenly gifts, the good word of God and the powers of the world to come. Even in hell "Israel" shall dwell alone.

5. Thus Christ had to be cut off from the land of the living for the transgressions of His people. We begin to understand somewhat the depth of suffering and woe He experienced in order to deliver us from sin and death, to bring us to God. He was delivered over to the curse because of our transgressions, and He was raised to heavenly glory because of our justification. He Who knew no sin was made sin for us, that we should be the righteousness of God in Him.

6. Through the atonement of the cross we are brought into the Land of the living. That is the rare privilege of those whose names are written in the book of life. Nothing can ever separate them from that blessedness, since they are engraven in God's hands. Eternity will be necessary to fully know the riches of grace that are the portion of those who dwell in that communion of life. The valley of the shadow of death will be but a passing on into the fulness of salvation. For now we know in part, but then we shall see face to face, and know as we are known.

C. H.

PERISCOPE

Verovering Der Wereld

(Vervolg)

Daar is de dans. Daar is de bioscoop en cineac. Daar is het tooneel en de beschouwing. Daar is de film. Alles is uwe. Dus christelijke dansverenigingen en christelijke dansen. Christelijke cineac en bioscoop. Christelijke schouwburg. Christelijke film. Alles is van Christus. En dus aan het werk. Tegenwoordige, zoowel als toekomstige dingen, zijn de uwe, de geheele wereld, alles. Daar is geen duimbreed op heel het erf van ons menselijk leven, waarvan de Christus niet zegt: Mijn! Welnu dan, opgestaan, de handen uit de mouwen, fluks aan het werk, jongen en ouden, verenigingen opgericht, verbonden gemaakt, organisaties in elkander gezet. Daar moet door u gedanst worden. Gij moet naar de cineac en naar de bioscoop. Gij moet tooneelspelen en naar den schouwburg. Gij moet zien filmen te krijgen en te laten draaien.

Natuurlijk, alles christelijk. Daarom begint ge

alvast met bij al die verenigingen voor die onderscheiden doeleinden het woord christelijke te zetten. Dat geeft richting aan. Daarmee bekent gij kleur. Daaruit spreekt een twee- of drievoudige belijdenis: alles is eigenlijk alleen van Christus; van mij is als zoodanig niets; het is alleen het onze slechts voor en door Christus. En dan danst gij, maar. . . . natuurlijk, Christelijk, evenals gij christelijk bier drinkt, of cognac, of champagne, of brandewijn en jenever. En gij gaat christelijk naar de bioscoop. En gij speelt christelijk tooneel. Dat spreekt alles als vanzelf. En zoo natuurlijk ook een christelijke schouwburg.

Hier zou nog veel meer te noemen zijn. Alles omvat toch zooveel. Maar op ééne zaak zij nu nog gewezen. Daar ginds staat een gebouw. Het is zooveel meter breed, en zooveel meter diep of lang, en zooveel meter hoog. Sprak Dr. A. Kuyper dus van een duimbreed, hier zijn vele en vele duimbreedten. Dit gebouw is ingedeeld en bevat een aantal grootere en kleinere vertrekken, kamers, kamertjes. Alle zijn gemeubilleerd, hetzij rijker, hetzij soberder. Er bevint zich menschen in, jongere en oudere meisjes en vrouwen. Men noemt dit gebouw met zijn inwonenden 'n bordeel. Dat gebouw met meubilair is van den Heere Christus, en die menschen zijn van Hem. Dat alles heeft de wereld dus ook al weer gestolen. Nu kunnen wij tegen dergelijken diefstal weinig doen. Maar moeten wij de wereld niet voor Christus veroveren? Is daar eenig "terrein", dat niet van Hem is? En moeten wij nu niet, gelijk we immers bioscoop, film, tooneel enz. voor Hem veroveren moeten, en dus christelijke bioscopen, christelijke films, een christelijk tooneel, moeten zoeken te verkrijgen, ook het "terrein" van het bordeel voor Hem zoeken te veroveren? Is dus onze roeping niet, om een christelijk bordeel op- en in te richten? Goed verstaan natuurlijk: christelijk. Evenals wij christelijk moeten bier- en champagnedrinken, en christelijke moeten tooneelspelen, zoo zullen we ook christelijk moeten hoereeren. Hoe dat kan en moet, is misschien nu nog niet voor allen volkomen duidelijk. Maar dan kunnen daar christelijke verenigingen voor opgericht worden, die in dezen de noodige inlichtingen verschaffen.

Want alles is alles. Geen "terrein" mag hier uitgezonderd worden. Elke duimbreedte van het menschelijk leven is des Heeren.

En dus. . . .

Wat zijn wij, christenen, geloovigen in Christus Jezus, toch rijk: alles is uwe. Wat kunnen we genoeglijk leven: eten, drinken, cognac, champagne, dansen, tooneelspelen, enz. enz., maar natuurlijk, alles christelijk dat niet vergeten, en daarom bij alles duidelijk er vóór zetten: christelijk.

Ja, dat hebben we nu samen alles zoo prachtig logisch uit de Heilige Schrift afgeleid: alles is uwe, in Christus. Wat een leventje naar ons vleesch mogen

we leiden. Natuurlijk naar ons christelijk vleesch. En om dat steeds goed te doen uitkomen, moeten we voor alles het woord christelijk zetten. Dat is eene openlijke belijdenis.

Ja. . . . maar, ik weet niet of het u gaat als mij, maar ik ben toch niet heelemaal gerust. Ik vrees, dat wij in onze zoo mooi sluitende redeneering ergens eens fout gemaakt hebben, zoodat wellicht ons gansche be-
toog ééne groote waanredeneering is. Waarom ik dit vrees? Zie, diezelfde apostel Paulus, wiens woord wij bespraken, en die schreef: alles is uwe, die schreef ook, en in denzelfden brief, en zelfs nog later in dien brief: indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen, I Cor. 15:19. Hoe nu? Alles het onze, en desniettemin de ellendigste van alle menschen, als we alleen in dit leven op Christus zijn hopende? Alles het onze, en dus eten en drinken en spelen naar onzen lust, en dan nog de ellendigsten van alle menschen? Hoe zit dat?

Ja, daar zal wel heel wat achter en aan vast zitten. Maar ge zult kunnen begrijpen, dat mij dat woord wel doet twijfelen, of onze mooie redeneering wel zoo zuiver is. Zou zij misschien een gansche misleiding kunnen wezen?

Want Paulus, de apostel Paulus, was niet maar zoo de eerste en de beste. Hij had een zeer scherp verstand. Hij heeft veel gesproken. Maar daarvan hebben we weinig over. Lucas heeft in zijn Handelingen der apostelen er kleine stukken van bewaard. Maar dat alles bij elkander is nauwelijks zoo veel, als een preekje tegenwoordig. Doch hij heeft ook brieven geschreven. En daarvan zijn ons dertien in het Nieuwe Testament overgeleverd. Doch die dertien samen vormen nog maar een klein boekje van een anderhalf honderd bladzijdjes van klein formaat. Evenwel hebben al de latere eeuwen veel geleerden zich met dat, laat mij zeggen, kleine boekje bezig gehouden om het te verklaren. En nog zijn zij er niet mee klaar. Telkens is er tusschen deze geleerden ook nog weer onderlinge tegenspraak over den zin van wat de apostel schreef. Daaruit blijkt wel, dat die Paulus niet een stumper is geweest, dien we nu maar gauw als iemand van een klein verstand aan den kant kunnen schuiven. Hij heeft zelfs niet alleen naar zijn diepe verstand geschreven, maar blijkbaar ook door hooger licht bestraald. Want hij schreef ook b.v. over de toekomst. Het Evangelie zou naar verre uitgaan. Velen zouden er in gaan gelooven. Maar daarna zou ook de groote afval komen, II Thess. 2:3, en vervolgens zou de antichrist verschijnen en velen verleiden, en ten slotte komt Christus op den grooten oordeelsdag ten gerichte. Nu, we kunnen het zien, die groote afval werkt nu al. Maar dat is eeuwen nadat de apostel dit schreef. Hij heeft dat wel bij hooger licht dan alleen eigen scherpe verstand geschreven. Wij kunnen hem en wat hij hier zegt van dat “de ellendigste der menschen” maar

niet zoo gauw en zonder meer aan den kant zetten.

Het is waar, Paulus is een man, die al bijna een negentien eeuwen dood is. Men heeft hem onthoofd, en behandeld als een misdadiger en dwaas. En wij zijn nu een negentien honderd jaren verder. En dus—weten wij zooveel meer, en zijn wij zooveel hooger ontwikkeld. Wanneer, naar men zegt, elk volgend geslacht staat op de schouwders van het voorafgaande, welke hoogte heeft ons geslacht dan bereikt. Stelt u voor. In elke eeuw kunnen we een drietal geslachten of generaties rekenen, in het algemeen, en ruw geschat. In deze negentien eeuwen wordt dat dus: 19x3 generaties, dat is een 57 geslachten. Nemen we voor een rond getal 50. Stelt u nu voor een menschenpilaar van vijftig op elkaar staande personen. Welk een hoogte had dan de hoogste, de vijftigste, persoon. Welk een veel ruimer, vrijer, uitgestrekter gezichtsveld had die vijftigste, die hoogste, dan die onderste. Wanneer het nu in dezen ook zoo is, dat wij geestelijk zooveel hooger staan, dan de apostel Paulus, zooveel ruimer gezichtsveld hebben dan hij, dan ja zijn we geestelijk ver boven hem uitgegroeid. En we moeten het erkennen: hij is vergeleken bij de menschen nu, erg ouderwetsch en achterlijk. Denkt u eens eventjes in. Die man heeft niets geweten van een fiets, en evenmin van een auto. En welke jonge van jaren, en oude van dagen, weet nu niet van rijwiel en b.v. jeep, bijna kan men zeggen ook door ondervinding van eigen vervoer. Hij wist van zwaard en spies en piek. Maar hij wist niets van schietgeweer, kanon, mitrailleur, waardoor de menschen zoozeer vooruitgegaan zijn om elkander te vermoorden. Van telefoon, telegraaf, radio wist hij niets af. Noch van duikboot en vliegtuig en atoombom. Voor den tijd van nu is dus wel hopeloos ouderwetsch en achterlijk. Dat denkt dan ook menig-geen als hij b.v. aan de vrouwen verbiedt om in de gemeentelijke vergaderingen te spreken, I Cor. 14:34; I Tim. 2:12.

Dus ja, wat moeten we nu met hem? Eensdeels blijkt hij zoo scherp en diep van verstand, en daarbij onder hoogere bezieling en verlichting schrijvend. Aan den anderen kant blijkt hij van allerlei dingen, die nu de eenvoudigste wel weet, geen kennis te hebben. Hij profeteerde over wat eeuwen daarna gebeuren zou. En zie, het komt uit. En toch zou hij vreemd opzien in de wereld van nu met haar spoortreinen en verkeersregelen en distributiebepalingen.

Ik durf zijn woord van “de ellendigste der menschen” maar niet zoo als zonder zin verwerpen. Maar dat doet mij vreezen, dat wij met onze bovenstaande redeneering raar uit den koers geraakt zijn. Als zulk een scherpzinnig en diepzinnig man als de apostel Paulus, ondanks dat hij destijds van allerlei levensgemakken en levensverderfennissen van nu nog niet wist, eerst schrijft: alles is uwe, en daar nog ook zulke eene breede uitwerking van geeft, en die niettemin in dien-

zelfden brief laat volgen: indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste der menschen, dan geloof ik maar liever, dan van heel onze voorafgaande, zoo mooi logisch schijnende, en ons wereldschgezinde hart zoo bekorende redeneering, al heel weinig, zoo nog iets deugt, dan dat ik den apostel voor zoo verwaard in zijn denken, en tegenstrijdig in zijn uiteenzettingen zou houden.

En dat nog bovendien hierom, dat de apostel met deze twee uitspraken eigenlijk niets anders zegt, dan onze Heere Jezus zelf. Hij zeide tot Zijn discipelen: Ik heb de wereld overwonnen, maar liet ook daaraan voorafgaan: in de wereld zult gij verdrukking hebben. Dat lijkt ook wel erg tegenstrijdig. Heeft de Heere de wereld overwonnen, hoe kunnen de Zijnen dan nog verdrukking in de wereld hebben. Maar de Heere zegt het. En dus verhindert Zijne overwinning der wereld niet, dat de Zijnen er nog in verdrukt worden. Trouwens zeide Hij ook: Indien gij van de wereld waart, zoo zoude de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld, Joh. 15:19.

Nu, wanneer wij nu leven als de wereld, wij dan natuurlijk op christelijke wijze en in christelijke mate, b.v. op christelijke manier en in christelijke matiging ons dronken drinken aan bier, brandewijn, jenever, cognac, champagne, op christelijke manier dansen, de bioscoop bezoeken en de cineac, op christelijke wijze tooneel spelen en aan schouwburgbezoek doen, christelijk kaarten en bridgen, op christelijke wijze zwarten handel drijven, och, waarom zou de wereld ons dan haten? Nu ja, dat woord christelijk daar altoos bij stuit haar wel tegen de borst. Alsof zij niet christelijk zou zijn! Maar enfin, als dan het doen en laten maar gelijk is, dan neemt zij dat christelijk tintje, die christelijke franje ten slotte wel op den koop toe. Wat christelijk hoereeren, ja, het klinkt wel wat vreemd, maar als het dan toch maar hoereeren is, dan moge met dat vlagje christelijk zwaaien, wie er lust in heeft. Daarover wil hij het ten slotte nog wel op een accordje gooien.

Wanneer de Heere daarom zegt, dat de wereld Zijn discipelen, geloovigen haten zal, gelijk zij Hem haatte en haat, dan moet Hij toch wel doelen op een gansch ander levensgedrag dan boven geteekend werd met het woordje christelijk versierd.

* * * *

We zullen dus de dingen van ons leven op aarde anders moeten bezien en anders beredeneeren. God had tot den Heere Christus gezegd: Eisch van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uwe bezitting, Ps. 2:8. En in Hebr. 1:2 wordt van den Heere gezegd, dat Hij van God gesteld is tot een erfgenaam van alles, en in Hebr. 2:8, dat God alle dingen onder Zijne voeten onderworpen

heeft, gelijk ook de apostel Paulus schrijft, dat alleen God Zelf uitgezonderd is, maar dat voorts alle dingen aan den Heere Christus onderworpen zijn, I Cor. 15:24.

Volstrekt alles is dus den Heere toegezegd en aan Hem onderworpen, de geheele wereld, stoffelijk en geestelijk, menschen en engelen en duivelen. Maar hoe? Dat Hij maar dadelijk kan beginnen te genieten? Integendeel, Hij zou er een zwaren strijd voor moeten strijden, Heel Zijn aardsche leven er meer dan dertig jaren voor moeten opofferen, om te lijden ontbering, te zwoegen, miskenning te ondergaan, en eindelijk den dood des kruises er voor te sterven. Zoo heeft Hij Zich dit alles verworven, a.h.w. het eigendomsrecht op dit alles verkregen. Moest de Christus niet deze dingen lijden en alzoo Zijne heerlijkheid ingaan? Luc. 24:26. Zoo heeft Hij op aarde Zijn gansche leven in strijd lijden en smaad moeten verkeerden. En daarna is Hij wel opgenomen in den hemel en ter rechterhand des Vaders gezet, en regeert Hij alle dingen in hemel en op aarde, Matth. 28:18; Hand. 2:33, maar Hij moet Zijn rijk a.h.w. nog veroveren. Door Zijn gehoorzaamheid en lijden op aarde heeft Hij Zich het recht op bezit van, en heerschappij over de geheele wereld, verworven. Met Zijn opstanding en hemelvaart is Hij met de macht bekleed om Zich nu dat eigendom, die geheele wereld, te veroveren en te onderwerpen. Daarmede is Hij sedert al de eeuwen door bezig. En eerst aan het eind der wereld zal Hij zichtbaar het volle bestuur, en de volstreckte regeering over, de geheele wereld aanvaarden.

Het is dus om zoo te zeggen ook nu nog allerminst een tijd van stil genieten voor den Heere. Integendeel voert Hij aldoor den strijd, een geweldigen strijd, tegen duivelmacht en menschenwereld, om Zijn eigendom Zich a.h.w. toe te eigenen, om de wereld aan Zich te onderwerpen. Zegt Hij daarom in Joh. 16:33: Ik heb de wereld overwonnen, dan drukt Hij daarmee slechts uit de zekerheid Zijner overwinning, en dat Hij in beginsel toen reeds overwonnen had. De rechtsstrijd was beslist, al moest Hij toen ook nog den dood sterven. Maar de feitelijke verovering of overwinning moest toen nog geschieden, en zij vindt plaats nu al de eeuwen door tot straks de volle zege metterdaad is behaald, en heel de wereld aanbiddend aan 's Heeren voeten ligt.

En stelt nu tegenover dat leven van onzen Heiland van ontbering en lijden op velerlei wijze, tot Hij ten laatste tot den kruisdood veroordeeld werd en aan het kruis bezweek en dood in het graf weggeborgen werd, het tevoren genoemde leven van bier- en jenever- en cognac- en champagne-dinken, van dat dansen en kaarten en bridgen, van dat bioscoop- en cineachbezoek, van dat tooneelspel en schouwburglopen, ofschoon dat alles met het vlaggetje van christelijke versierd, dan kunt ge ineens verstaan, dat aan dat alles, ondanks dat versiersel van christelijk, niets christelijks is, maar

niets dan alles onchristelijk is. Ja, het is wel naar den lust van ons zondige vleesch. Maar van verovering der wereld, van alle levensterreinen, voor Christus is daarin niets, en al zulk praten en voorgeven van zulk christelijk veroveren is niets dan leugentaal, zulk doen is niets dan Christusverloochening, en doet niet de wereld of eenig levensterrein voor Christus winnen, maar voor zoover aan ons ligt, veeleer voor Hem weer verliezen.

Weg daarom met al zulk gedoe en geredeneer.

De Heere heeft den Zijnen, Zijn geloovigen, in dit leven ontbering, moeite, strijd in uitzicht gesteld, en tot zelfverloochening hen oproepen. Zoo iemand achter Mij wil komen die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij, Matth. 16:24. Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en zijne moeder, en vrouw en kinderen, en broeders en zusters, ja ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn, Luc. 24:26. De Heere heeft de Zijnen niet dit aardsche leven met zijn geneugten beloofd, maar hen naar de toekomst, naar de eeuwigheid met haar zaligheid, gewezen. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen, Matth. 5:12. Zelf heeft Hij het kruis verdragen en de schande veracht, en is nu gezeten aan de rechterhand van den troon Gods, Hebr. 12:2. De geloovigen worden in de kracht Gods bewaard door het geloof tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd. In welke gij u verheugt, schrijft de apostel Petrus, na een weinig tijds, zoo het noodig is, bedroefd zijnde door menigerlei verzoeking, I Petr. 1:5,6.

Het goed der geloovigen, de genieting van alles, dat het hunne is van en door Christus, is niet hier op aarde, aan deze zijde van dood en graf, maar in de eeuwigheid. Hier verdrukking, ontbering, lijden. Hier gasten en vreemdelingen, Hebr. 11:13, vgl. ook Philip. 3:20; daar bevrijding, verheerlijking, genieting.

Dat worde aanvaardt door wie des Heeren wil zijn, en des Heeren mag zijn: Zijn geloovigen. Niet de genietingen dezer wereld, van ons zondige vleesch en hart gezocht, maar als Mozes liever in leed en ontbering en bestrijding, dan de genieting der zonde, Hebr. 12:25. Weg met dat gepraat, dat de wereld zooveel heeft om te genieten, bioscoop, film, tooneel, dans, enz., en wij en de onzen dat alles moeten ontberen. Die zelfverloochening en ontbering heeft de Heere de Zijnen in uitzicht gesteld, om hun voor het leven hierna blijdschap, zaligheid te beloven. Dat moet door ons en de onzen aanvaard worden. Dat moeten wij zelve weten en ons indenken en voor ons aanvaarden. En dat moeten wij onze kinderen, reeds van de vroegste jaren, voorstellen en, voorzoover aan ons ligt, doen willen. Zoo hen opvoeden.

Natuurlijk kan daar wel eens een goed stuk film vertoond worden, een historiestuk, natuurfatale. En zoo zal in de bioscoop wel eens een goed stuk te zien

zijn. Maar die trekken de menschen niet. En daarvan kan het bedrijf niet bestaan. En tooneelspel kan ik voor mij in den hemel niet denken, al zegt dat natuurlijk op zichzelf niets. Het is het element der onwaarheid, dat m.i. tegen de volstreckte waarheid Gods en des hemels strijdt, afgezien van alle onredelijkheid en andere verkeerdheid bij het tegenwoordige tooneel.

Iaat men zich en anderen daarom het hoofd niet trachten op hol te brengen, met het voorgeven, dat men dat of dit "terrein" ook voor Christus veroveren moet en wil, film, bioscoop, tooneel, dans etc. Daar komt niets van. Maar zelf lijdt men daarbij op de eene of andere wijze verlies, en men doet aldus den ander schade lijden. Laat men er daarbij maar voor uitkomen, dat het de begeerten van het zondige, vleeschehart zijn, die men aldus zoekt te bevredigen, hetzij bij zichzelf, hetzij bij anderen, maar dan als ter consciëntiegeruststelling met een versierinkje van christelijke omkleed.

Wie Christus wil toebehooren, die moet Hem geheel willen toebehooren, niet alleen straks, in de eeuwigheid, maar ook nu. En die moet waarlijk in Hem willen gelooven, en om Zijntwil naar Zijn Woord zich en dit wereldsche willen verloochenen en ontzeggen. Wij moeten ons kruis van ontbering om Zijntwil op ons willen nemen en Hem nadragen, om onze begeerten en verwachting niet in dit leven te hebben, maar aan de overzijde van dood en graf.

Alles is om Christus' wille en door Hem het onze, als wij waarlijk in Hem gelooven. Maar dat zal eerst in de eeuwigheid, en na den oordeelsdag uitkomen ook tot onze genieting, gelijk de openbaring van 's Heeren overwinning en beheersching der geheele wereld eerst vol aan het licht treedt met Zijne wederkomst in heerlijkheid aan het eind der wereld ten gerichte.

Dus geen wereldsche christenen willen zijn, noch trachten te wezen, maar ware christenen naar het Woord des Heeren.

18, Aug. '47.

S. GREIJLDANUS.

(Overgenomen uit *De Reformatie* van 15 Nov. 1947).

W. H.

IN MEMORIAM

On January 9, the Lord took unto Himself our dear husband, father, grandfather, and brother,

MR. FRANK VANDER LAAN

at the age of 64 years

We keenly feel our loss but we rest in the blessed assurance that the work of the Lord is perfect and that he doeth all things well.

Mrs. F. Vander Laan
Mr. and Mrs. C. Kragt
Mr. and Mrs. P. Gortsema
Mr. and Mrs. N. Osterink
12 grandchildren
4 brothers.

Grand Rapids, Michigan